TARİH VAKFI
MÜKERRERDİR
BAĞIŞÇI İZİNLİDİR
SATILABİLİR

TÜRKİYE
EKONOMİK VE TOPLUMSAL
TARİH VAKFI

kitle

3 Aralık 1974
Yıl: 1 Sayı: 36

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır

Bütün dünya işçileri BİRLEŞİN

İşsizlik ve pahalılığı halkın demokratik iktidarı yıkacaktır

Sermaye düzeni işsizlik ve pahalılığa çare bulamaz

İşsizlik ve Pahalılık kol gezerken, yok'luk ülkeyi sarmışken, sermaye partiler yeni bir aldatmacayı sürdürüyorlar. Pahalılığın, işsizliğin, yok'luğun baş sorumlularının siyasi örgütleri, «pahalılığı ve işsizliği» kendilerinin önleyeceğini utanıp sıkılmadan ilan edebiliyorlar. Sermayenin «tarafsız» hükümeti Irmak kabinesi bile «pahalılığı ve işsizliği önleyeceğiz» diye ortaya çık[illegible]

Sömürücülerin kuyruklu yalanlarının ipliğini pazara çıkarmalıyız. Pahalılığın, işsizliğin kapitalist düzenin kaçınılmaz sonuçları olduğunu, ülkemizde emekçi halkın demokratik iktidarı kurulmadığı sürece, işsizlik yılanının başının ezilmeyeceğini, pahalılık cehenneminin son bulmayacağını bıkıp usanmadan anlatmalıyız. Geniş emekçi kitlelerin, işsizlik ve pahalılığın baş sorumluları tarafından aldatılmasına, bu musibetlerin önlenmesi için halkın gene kendilerine umut bağlamasını istemelerine en sert cevaplarımızı vermeliyiz.

Önce şunu bilelim: Bu düzen değişmeden işsizlik ve pahalılık sona ermeyecektir. Bu güdük, bağımlı, geri çürümüş kapitalist düzeni koruyan; veya temelinden değiştirmeden, şurasından burasından yamalar yapmaya, şurasını burasını cilalamaya kalkışan iktidarlar, pahalılığa, işsizliğe, yokluğa çözüm getiremeyeceklerdir.

İşsizlik, pahalılık, yok'luk, bu düzenin; bu bağımlı, geri, çürümüş kapitalist düzenin kaçınılmaz, tabii sonucudur. Kim gelirse gelsin, kim giderse gitsin, bu düzen içinde kalındıkça, kökü asla kurutulamayacak, bir avuç azınlığın her gün biraz daha zenginleşmesi, çalışan çoğunluğun işsizliğin ve pahalılık uçurumuna hergün biraz daha yuvarlanması engellenemeyecektir.

Çünkü kapitalizm sadece «kâr» tutkusuna dayanır. Çünkü bu düzen emekçi halkın ihtiyaçlarını değil, parababalarının, sömürücülerin çıkarlarını gözeten bir ekonomi siyaseti uygular. «Daha çok, hep daha çok kâr»: İşte budur kapitalizmin amacı. Kapitalist düzende en çok kâr getiren maddelerin üretilmesi ve en yüksek fiyatarla satılması esastır. Lüks ve israf teşvik edilir. Hele Türkiye gibi, kapitalizmin bile geri ve bağımlı olduğu ülkelerde gerçek sana.

(Devamı 6. Sayfada)

Sömürücülerin kârları yeniden ayarlandı

Türk parasının değeri, geçtiğimiz hafta içinde, bazı Avrupa paralarına göre düşürüldü. Türk parasının değeri kaybı, bazı paralara göre yüzde 10'u buluyor. Yetkililer, paranın değerinin düşürülmesinin adını «ayarlama» koydular. Halka «ayarlama» diye bildiriyorlar. Böylece halkımızın tepkisini azaltmak istiyorlar. Halbuki geçen hafta yapılan de, küçük çapta ve gayrı-resmi bir devalüasyondan, paranın değerinin düşürülmesinden başka birşey değildi. Yani Türk lirasının satın alma gücü yüzde 10 civarında azalmıştı.

Ekonomi öyle bir çıkmazda ki, buğdaydan şekere, gazdan yemeklik yağa kadar, en önemli ihtiyaç maddeleri dışardan ithal ediliyor. O da, kapanın elinde kalıyor. Şimdi bütün bu maddelerin fiyatları gene artacak, pahalılık daha da dayanılmaz olacak.

İşte «ayarlama» dedikleri bu. Yani «ayarlama» ile uluslararası finans kapital ve yerli ortaklarının kârları yeniden ayarlanmış, artırılmış oluyor.

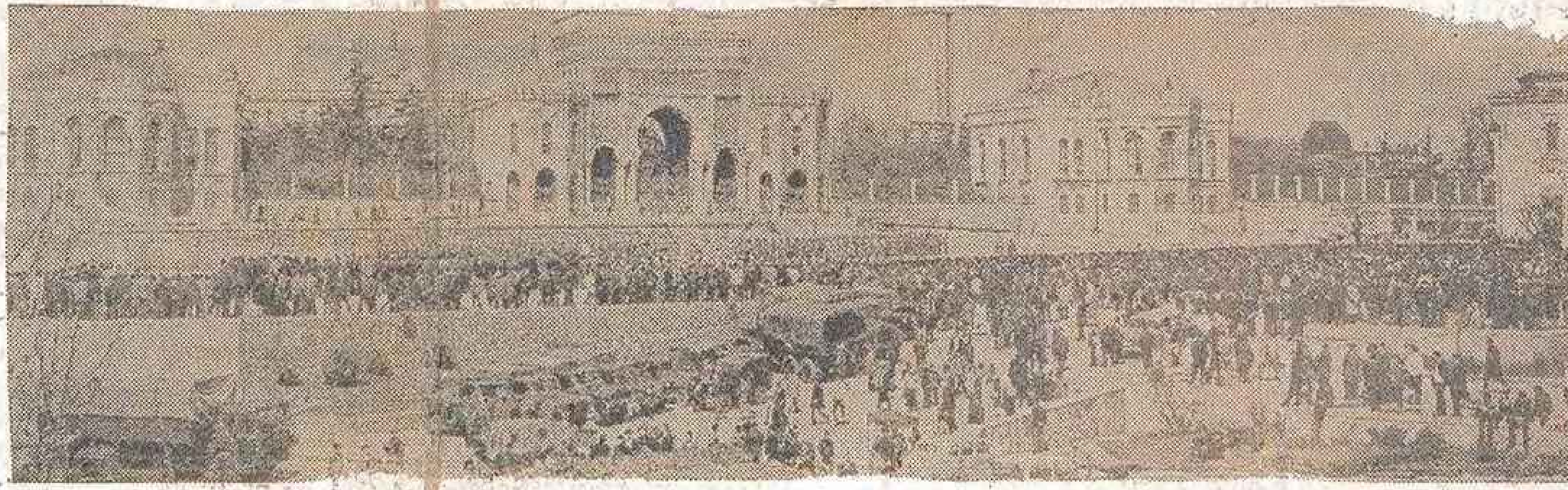
Bu sessiz sedasız ve adı konulmayan devalüasyon, yani paramızın değerinin düşürülmesi kararı, yaşama şartlarımızı daha da ağırlaştıracaktır. Böylece bir günahı kimseler, hiçbir siyasal parti yüklenmek istemediğinden, sorumluluk, Irmak hükümetinin sırtına bindirilmiştir. Parababaları zaten Irmak hükümetini kısa vâdeli çıkarlarını gerçekleştirsin, günahları yüklensin diye tayin etmediler mi? O da seve seve buna tâlip olmadı mı?

Fakat bu sömürünün, hayat pahalılığının, işsizliğin, yok'luğun gerçek sorumlularını halkımız iyi tanıyor. Artık, ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, ne kadar farklı adlar altında gizlenmek istenirse istensin, sorumluların emperyalizm ve onun yerli ortakları parababaları olduğunu kimse hasıraltı edemez.

KİTLE, GÜNEYDOĞU İRTİBAT BÜROSU AÇILDI

Kitle gazetesinin Güneydoğu haberlerini toplayıp, merkezi olarak KİTLE İstanbul merkez bürosuna iletecek Güneydoğu İrtibat Büromuz geçen hafta Diyarbakır'da açılmıştır.

Adres : Gazi Cad. Suakar Pasajı, No. 27/2 Diyarbakır

Faşist saldırılara karşı en etkili silâhımız örgütlenmektir

Gençliğe saldırılar faşist ortam yaratma çabalarıdır

Oyun hep aynı oyun. Sahne aynı, oyuncular aynı, dekor aynı.

Bu sahnede, demokrasi ve halk düşmanı faşist güçler prova yapıyorlar.

Eli silâhlı faşist komando bozuntuları, emperyalist güçlerin, özellikle CİA'nın ve onların Tükiye'deki en hayasız sömürücü ortaklarının kuklaları, maşaları olarak, CİA patentli planları uygulamakla meşguller...

Son günlerde, öğrenci gençliğe faşist saldırılar yoğunlaştı. İstanbul, Ankara, İzmir, Sakarya, Elazığ, Erzurum ve öğrenci gençliğin yoğun olduğu, Yüksek okul ve Üniversitelerin bulunduğu çeşitli illerde, Isparta, Uşak, Konya, Edirne ve benzeri yerlerde liselerde, öğretmen okullarında, kendilerine komando adını veren faşist bozuntuları, yurtsever, ilerici gençliği hedef aldılar.

Gazetemiz baskıya verilirken, İzmir'de Ege Üniversitesinde olaylar sürüyor; İstanbul'da ise Yıldız Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisinde faşistlerin boykotçu öğrencilere saldırması üzerine yeni olaylar çıkıyordu.

Sermaye sözcülerinin, sermaye basınının, halkımıza sağ-sol çatışması olarak yansıtmaya çalıştıkları bu olaylar gerçekte, yeni faşist planlar peşinde olan halk ve demokrasi düşmanlarının oyunlarından ve saldırılarından başka birşey değildir. Sağ-sol çatışması değil, faşist sadırı, sağ saldırı vardır. Bunun böyle olduğu ODTÜ ve Hacettepe'de Kissinger'in gelmesini protesto için yapılan haklı direniş ve boykot sırasında açıklıkla ortaya çıkmıştır.

Oyun hep aynı biçimde tezgâhlanmaktadır. 12 Mart sonrasında bir kat daha anti demokratik hale getirilen Üniversiteler Kanunu ve öğrenci yönetmelikleri, öğrenci gençliği bir cendere gibi sıkmakta, öğrencilerin en basit demokratik haklarını askıya aldığı gibi, Üniversitelerde ve Yüksek okullarda, öğrenim de yetersiz ve hayatta, yurt gerçeklerin.

(Devamı 5. Sayfada)

CHP kendine paşalar buldu

12 Mart Paşaları CHP'ye girdikten sonra ağızlarından çıkan -ya da «kaçan». her söz, «yeni CHP»nin nası bir «yeni yeni-CHP»ye dönüştürülmek istendiğini göstermiştir.

Bülent Ecevit istediği kadar «Hedeflerimiz arasında benzerlik sadece yüzeyseldir» diyerek durumu kurtarmaya çalışsın, bu dahi bir ikrardır. İkrardır, çünkü Ecevit aynı konuşmasında «amaçlar»a varmak için benimsenen «araçlar» arasındakı farkı vurgulamakla, sorunu asıl tartışma alanının dışına kaçırmıştır.

Paşalar açık konuşuyorlar: «Biz 12 Martta yurdu 'çağdaş uygarlık' düzeyine çıkarmak için zor yöntemine başvurduk. Ama şimdi CHP'ye girerken, yurdu 'çağdaş uygarlık' düzeyine çıkarma yolunda CHP'nin benimsediği 'demokratik' yönteme

(Devamı 6. Sayfada)

«Bunalım» ve görevlerimiz

İşçi sınıfı sosyalizmi yıllardır Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu bilimsel yöntemle analiz etmiş, ve yıllar öncesinden duruma teşhis koymuştu. Emperyalizme bağımlı bir ülke olan Türkiye egemen sınıfları, emperyalist dünyaya bağlı olarak Türkiye'de dar boğazlara girmişti. Egemen sınıfların dar boğazlarını derinleştiren en önemli faktör de, işçi sınıfımız başta olmak üzere, emekçi halk kesimlerinin gitgide gelişen sınıf mücadelesiydi.

Ne var ki emekçi sınıflarımızın bu mücadelesi, işçi sınıfımız politik bakımdan yeterince örgütlü olmadığı için, siyasi hedeflere ulaşamamış, emperyalizme bağımlı egemen sınıflar faşizmlerini yoğunlaştırmışlardır.

Fakat işçi sınıfımız, emekçi halkımız, yurtsever aydınlarımız, faşizme karşı, demokrasi doğrultusunda ki mücadelelerini güçlendirmişlerdir. İşçi sınıfının sosyalist partisinin yer almadığı 14 Ekim seçimlerinde, halkımızın bir kısım demokratik özlemleri ve anti-faşist gelişim tüm imkânsızlıklara rağmen finans kapitalin gerici diktasına karşı ağırlığını koymuştur.

Gerek işçi sınıfımızın gerekse tüm halkımızın son bir yıl içinde gelişen mücadelesi, yerli sömürgen güçleri yeni çıkmazlara iterken, öte yandan emperyalist krizin derinleşmesi, ve hepsinin üstüne gelen Kıbrıs olaylarının yeni yükleri bunalımı derinleştirmiştir.

Bugün şiddetli pahalılık ve işsizliğin, yokluğun ve yoksulluğun biricik sorumlusu, yabancı ve yerli sömürücülerdir. Emperyalistler ve yerli ortaklarının güdümündeki ekonomi, kapitalizmin yanısıra yaşayan prekapitalist sömürü ilişkileriyle birlikte, halkımızı her geçen gün daha derin bir bunalıma ve sefalete sürüklemektedir. Şu halde bugün hükümet bunalımı diye tanıtılan siyasi

(Devamı 5. Sayfada) kitle

Antep'te yoksul köylüler direniyor

İkizkuyu köylüleri topraklarını almak isteyen ağaları vurdular

Yoksul ve topraksız köylülerin Gaziantep'in Oğuzeli ilçesinin İkizkuyu köyünde sürdürdükleri mücadele, geçtiğimiz günlerde yeni bir aşamaya vardı. Yoksul köylüler bir buçuk yıl önce ağaların topraklarına el kaymuşlardır. Eski AP bakanlarından Kamil Ocak ailesi, köylülerin topraklarını kendilerine mal etmiş ve köylülerin bu toprakları ekip biçmelerini engellemiştir. Toprakları paylaşan ve ekip uzun süreden beri kendilerine biçmeye başlayan köylüler, yöneltilen çeşitli baskılara karşı koyuyorlardı. Köylülerin üzerine defalarca jandarma, kiralık ağa adamı gönderildi. Ancak köylüler baskılara boyun eğmediler. Ocak ailesi bu defa toprakları bazı zengin

(Devamı 5. Sayfada)

EKONOMİK VE TOPLUMSAL TARİH VAKFI

SOSYALİST PRATİĞİN BAZI TEMEL KAVRAMLARI ÜZERİNE : (III)

Yanlış parti anlayışları

Parti ve işçi sınıfının örgütlenmesi konusunda temel bilimsel tezler işçi sınıfı sosyalizminin bilimsel bir öğreti halinde sistemleşmesiyle başlamıştır.

20 nci yüzyılın ilk çeyreğinde partinin nitelikleri ve taşıması gereken özellikleri pratik içinden çıkan dersler sonucu teorileşmiştir. Böylece işçi sınıfı sosyalizminin Parti kavramı olgunlaşmış şaşmaz bir teorik temel olarak yerleşmiştir. İşçi sınıfı partisinin ana prensipleri işçi sınıfının siyasi örgütlenme doktrini halinde kristalleşmiştir.

Daha sonraki süreç, bu temel prensiplerden ayrılan her sosyalist örgütlenmenin harekete başarısızlık getirdiğini defalarca ve defalarca ispatlamıştır.

İşçi sınıfı sosyalizminin *Parti Prensipleri* pratik süreç içinde alınan derslerle, bilimin ışığında kökleştirilirken, aynı zamanda bu parti teorisi, yanlış parti kavramlarına ve uygulamaların karşı mücadele vererek de güçlenmiştir.

İşçi sınıfı sosyalizminin tarihi, egemen sınıflara karşı verilmiş mücadelenin de tarihidir. Ve bu mücadele, işçi sınıfına uzanmış veya dışarıdan onun adına hareket eden yabancı sınıf ve zümrelere karşı olan mücadeleden ayrı tutulamaz.

Hareket içine şu veya bu şekilde girmiş burjuva ve küçük burjuva uzantılarının düşünce ve davranışlarına, sapmalarına karşı işçi sınıfı sosyalizmi amansız bir ideolojik mücadele vermiştir. Bu gibi eğilimleri sadece Parti içinde yaşatmamakla kalmamış, aynı zamanda zararlı çizgi ve eğilimlerin hareketten tecrit olması için çalışmıştır.

İşçi sınıfı dışından olan bu gibi zümrelerin çoğu kez sadece ideolojik tutumları ve pratik davranışları değil, aynı zamanda, (bunlara bağlı olarak) örgüt ve örgütlenme anlayışları da yanlıştı. Onların yanlış ideolojileri çoğunlukla onların Parti anlayışlarına da yansır.

Bu bakımdan, işçi sınıfı sosyalizmi, devrimci parti prensiplerini bu gibi yanlış parti kavramlarına karşı korumuş ve mücadele süreci içinde geliştirmiştir.

Proyetarya sosyalizmi, işçi sınıfının siyasi mücadelesini reddeden, dolayısiyle işçi sınıfının devrimci siyasi partisini tanımayan, hareketi kendiliğinden gelişimlere sırf ekonomik mücadeleye indirgemeğe çalışan ekonomistlere ve aynı doğrultudaki gizli servis ajan provokatörlerine karşı mücadeleyle yola çıktı. Bir yandan işçi sınıfının kurtuluşunun mutlaka siyasi mücadeleden geçeceğini söylerken, öte yandan politik, ekonomik ve ideolojik mücadele birliğinin ancak Parti öncülüğünde sağlanabileceğini savundu.

Daha sonra işçi sınıfı sosyalizmi II. Enternasyonalin uzlaşmacı politikasına ve buna uygun kitle örgütlenmesi anlayışına karşı mücadele etti. Aynı dönemlerde, tepeden (merkezi) örgütlenmeye karşı tabandan örgütlenmeyi öneren, niteliksiz kimselerin partiye alınmasını savunan ve partide üyelerin organ ve aidat zorunluluğuna önem vermemeği ısrarla savunan menşevik görüşe karşı devrimci kadro örgütlenmesini savundu.

Partinin yığınların öncüsü olabilmesi için kitleler içinde alabildiğinde derin ve alabildiğine yaygın çalışması gerekirdi, ama bu çalışmayı sempatizanları partiye alarak değil, dar profesyonel devrimciler kadrosunu kurarak gerçekleştirmek zorunluydu. Ancak böyle seçkin kadrolar, organlar halinde (örgütlü olarak) sempatizanların da yardımlardan faydalanıp etkin siyasi çalışma yapabilirdi.

Böylece ilk büyük kopma ve fraksiyonlaşma oldu. Gelişme pratik süreç, işçi sınıfı sosyalizminin haklılığını ve devrimci kadro örgütü niteliğindeki Partinin başarısıyla sonuçlandı.

Öte yandan II. Enternasyonalciler ancak işçilerin genel nüfus içinde çoğalmaları ve böylece parlamento çağunluğunu sağlamaları ile iktidarın ele geçirilebileceğini savunuyorlar. Bu anlayışa uygun olarak, işçi aristokrasisi burjuva sosyalist aydınların işbirliğiyle yönetilen bir kitle partisi modelini uyguluyorlardı. Enternasyonalciler kendilerini parlamentoya tek alan seçtikleri için, Parlamento grupları Parti örgütlerinin çok üstündeydi. Parti, Parlamento grubu demekti.

Derken, barışçıl dönem sona ermeğe başladı. Proletaryanın bu gevşek örgütlenmesine dayanan Parlamenter mücadelesi olayların gerisinde kalmağa başladı. Kapitalizmin genel bunalımı derinleşip sınıf mücadelesi kızışmağa başladığı zaman gevşek yapılı hazırlıksız kitle partileri, parlamentoculuğa ve oy avcılığına yaslandıkları için sınıf mücadelesini üstlenemediler. Ayrıca burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin egemen olduğu partiler, kendi ülkelerindeki burjuvaların şovenizmini destekleyerek, işçiler arasında şovenizmi yaydılar, ve I. Emperyalist Evren savaşında işçileri cephelere sevkeden sosyal şoven tutuma girerek burjuvaziyle uzlaşmaz çelişki halinde olan işçileri, tekelci burjuva gruplarının çıkarları [illegible] savaşa sürüp, birbirlerine kırdırttılar. [illegible] devrimci ruhuna uygun sağlam örgüt [illegible] partilerde bilinçsizliğe ve partili işçiler arasında yanlış eğilimlere de yolaçmıştır.

Bu şekilde içte sosyal barış politikası izleyen burjuvaların peşinde sosyal şovenist koalip, savaşçı olan partiler Emperyalist Savaş içinde kaybolup gittiler. Ama onların değiştirme [illegible] silinmedi. Gerçi Uluslararası İşçi Birliğin yeniden örgütlenmesi işçi sınıfı partilerine doğru modeli izletti. Fakat II. Enternasyonalin etkisi işçi sınıfı partileri dışında, ama gene de işçi sınıfı içinde belirli ölçülerde yaşatıldı.

II.Enternasyonalin kalıntıları olarak varolan burjuva ve küçük burjuva sosyalizmi dünyanın pek çok tarafında sosyalist adıyla ortaya çıkmakta ve işçi sınıfı mücadelesini saptırmağa çalışmakta, işçi sınıfı partilerinin çalışmasını dışarıdan sabote etmektedir. Bunlar kimi yerde işçi sınıfı partileriyle ne denli cephe kurmağa girişirlerse girişsinler, gene de işçi sınıfı birliğini parçalamak ve işçileri burjuvazinin kuyruğuna takmak misyonunu edinmişlerdir.

Bu burjuva sosyalizmi metropollerde işçi sınıfı mücadelesini dışarıdan zayıflatmağa, işçi sınıfı partilerinin alanlarını daraltmağa çalışırken, bunların kırsal ülkelerdeki benzerleri de popülizm ve parlamentarizm biçiminde halk dalkavukluğu yoluyla köylü kitlelerden oy almak peşindedirler.

İşçi sınıfı sosyalizmi bu türde gevşek kitle partilerine işçi sınıfı partileri diye bakmaz, onların savunduğu sosyalizmin de işçi sınıfı ve sosyalizmi olmadığını bilir.

Proletarya Sosyalizminin, Parti anlayışının gelişmesi sürecinde ikinci çetin mücadeleyi ve likidatörlere karşı verilen mücadeledir. Karşı-devrimin egemen olduğu süreç sona erip, devrim dalgası yeniden yükselmeğe başladığında, otzovistler adını alan bir grup, legal mücadeleyi tamamen reddedip, proletaryanın siyasi hareketini yeraltına hapsetmeği savunuyor ve mücadelenin gelişmesine engel olmağa gayret ediyordu. Bunun tam tersini savunan ve parti disiplinin ve dolayısiyle siyasi hareketin tasfiyesi (likidasyonu) yolunda partiye adım attırmağa çalışan *likidatörler* (tasfiyeciler) ise, proletaryanın tüm kadro silâhlarını teslim etmek isteyen bir politika izliyordu.

Proletarya sosyalizmi, her ikisi de son derece tehlikeli olan bu iki anlayışla da amansızca mücadele etti. Çünkü her iki eğilim de hareketin kaçınılmaz yenilgisini ve başarısızlığını getirecekti. İşçi sınıfının merkezi siyasi otoritesi başta likidatörler olmak üzere iki yanlış eğilimi de tecrit etmiştir.

Proletarya sosyalizminin ilk büyük zaferinden sonra, işçi sınıfı iktidarı ve sosyalist kuruluş döneminde parti prensipleri daha da olgunlaşıp kökleşti.

Bugün için kendisini sosyalist olarak tanıtan ve gerçekte işçi sınıfı sosyalizmini temsil etmeyen, işçi sınıfı dışındaki burjuva ve küçük burjuva sapmalardan kaynaklanan eğilimler içinde belli başlı üç yanlış parti kavramı vardır:

1 — *Burjuva sosyalist Partileri:* alabildiğine yaygın kitle örgütlenmesini Parti diye tanıtırlar. Niteliksiz ve çoğu sempatizan, hatta sempatizandan da bilinçsiz unsurları Partiye doldururlar. Onlar için önemli olan parti üyelerinin sayısının artması, ve alınan oy oranının boyuna yükselmesidir. Bu tür burjuva sosyalizmleri, kitle partisi anlayışının belirgin örneklerini vermektedirler. Böyle partilerde her üyenin mutlaka bir organda görev alması zorunluluğu şart koşulmaz. Gene böyle partilerde aidatlar da düzenli toplanmaz, pek çok üye aidat bile vermez. Böylesi partilerde parti üyelerinin çok az bir kısmı aktiftir. Diğer üyeler arada bir partiye uğrarlar, kongrelere bile çoğunlukla gelmezler. Parti onlar için bir kulüp niteliğindedir. Partinin periyodik toplantılarına katılmak onlar için yeterlidir. Böyle Partiler tepede bir şefe bağlı şefler kadrosunun peşinde giden organsız üyeler yığınıdır.

2 — *İşçi-Köylü Partisi Anlayışı:* Parti konusundaki diğer bir yanlış eğilim işçi sınıfı sosyalizmi bilincine gelmemiş yoksul ve küçük köylü devrimci unsurlarının partiye alınması şeklinde ortaya çıkar. Küçük burjuva köylü devrimcisi niteliğini taşıyan, toprak ve mülkiyet ilişkilerinden gereğince kopamamış, işçileşip işçi sınıfının bu kollektif niteliklerini yeterince kazanamamış, ve daha da önemlisi sosyalizmin bilimini özümleyip kavramamış, işçi sınıfı sosyalisti olmak düzeyine erişmemiş devrimci köylüler, kendi çevrelerindeki etkinliklerinden ötürü, siyasi çalışmalarındaki başarılardan dolayı partiye alınırlar. Özellikle köylülüğün yoğun olduğu ve devrimci köylü geleneğinin varolduğu ülkelerde ve yörelerde görülen bu yanlış uygulama, başlangıçta, parti yöneticilerine uygun gözükebilir. Parti yöneticileri bu köylülerin siyasi eğitimlerinin, ideolojik biçimlerinin eylem içinde gelişeceğini düşünürler. Devrimci köylü karakterini taşıdığı ülkelerde ortaya çıkabilme ihtimali olan bu durum zamanla partiyi sulandırır. Hele hele partinin çelik profesyonel devrimciler nüvesi yeterli değilse, partinin tüm icra organlarında işçiler nitelik olarak ağırlıkta değilse, işçi sınıfı sosyalizmi sadece bilim olarak değil, aynı zamanda somut *işçi sınıfı militanı* olarak partide yeterince güçlü değilse, ne denli iyi çaba gösterilirse gösterilsin, Parti, işçi sınıfı partisi niteliklerinden uzaklaşır, veya ona hiç yaklaşmaz. Köylü devrimciliği, beraberinde köylü mistisizmi, şovenizm ve milliyetçilik gibi tutucu düşünceleri getirir. Bunların yansımaları zamanla veya başlangıçtan itibaren güç kazanır. Partinin sağlam proletarya nüvesi sulandırılır, partinin demir proletarya disiplini, köylülerin çoğunluğu nedeniyle askerî disiplin ve şef partisi disiplinine dönüşür. Tekrar belirtelim ki, burada kastedilen köylüler işçi sınıf sosyalizmi düzeyine ulaşmamış olan köy emekçileridir. Aksi halde, her işçi sınıfı partisinde Proletarya devrimcisi niteliğinde köylüler çokça vardır.

Yeryüzünde sağlam proletarya nüvesine sahip olan ve bu nedenle parti belirli bir sağlamlığa eriştikten sonra partinin kitle partisi niteliğine dönüşmesinde çekinmeyen, sait bu nüve sayesinde partinin sulanmasını önleyen Partiler de vardır. Örneğin Kore Demokratik Halk Cumhuriyetinin İşçi Sınıfı Partisi (Kore İşçi Partisi) tarihte böyle bir çaba göstermiş ve çelik çekirdeği sayesinde başarılı olmuştur.

Sözkonusu partinin sulanmamasının nedeni proletarya partisi niteliklerini koruyabilmiş olmasından, ve partide işçilerin oranının köylülere gene de ağır basmasından ileri gelmektedir. Ayrıca işçi sınıfının devrim öncesinde ülkedeki politik ağırlığı, nicel ve nitel durumu, köylülerin Parti yapısını sulandırmalarına elvermeyecek düzeyde idi. Bu nedenle Kuzey Kore Partisi, bir işçi-köylü partisi değil, bir işçi sınıfı partisidir. Partide yoksul köylünün yeri konusunda günümüzde çeşitli tartışmalar vardır.

İşçi-köylü partisini, bağlı bulundukları mezhebin bir gereği sanarak uygulamak isteyen ve şabloncu karikatürler yaratmaktan öteye gidemeyen batıdaki benzerleri ise aydın küçük burjuvalıkları ile zaten ciddi bir örgütlenmeyi gerçekleştirmek niyetinde değildirler. Küçük grupçular halinde keskin lafazanlıklarla, soyut ve pratikten kopuk, ayağı yere basmayan ajitasyonlarla özellikle küçük burjuvalar ve gençlik içinde sempati ve destek toplamağa çalışırlar. Bunlar arasında, Fransa'da bile toprak ve köylü devrimini savunan sapık grupçuklar vardır. Çoğu batı ülkesinde likidasyon ve provokasyon görevini üstlenmiş bu hastalıklı küçük burjuva grupçukları daima işçi sınıfı tarafından tecrit edilmişlerdir.

3 — *Küçük burjuva ihtilâlcileri:* ise Partiyi bir politik örgüt değil, daha ziyade bir askeri örgüt olarak görürler, Partinin hem askeri hem de politik örgüt görevini yerine getirmesi için, partinin silâhlı bir örgüt olmasın savunurlar, Bu eğilimler arasında fokoculuktan partiye gitmeği savunanlar partinin silâhlı mücadele (gerilla savaşı) içinde oluşacağın ileri sürenler olduğu gibi, böyle bir silâhlı örgütü parti olarak tanıyıp, buradan gerilla fokosuna, oradan da düzenli orduya geçileceğini iddia eden tezler vardır.

Genellikle yiğit halk devrimcilerinden, gözünü budaktan esirgemeyen anti-emperyalist ihtilâlcilerden oluşan bu gibi örgütler, proletaryanın ideolojik öncülüğünü savunurlar, İşçi içinden sadece donanmış timler devşirmeği amaçlarlar, İşçi sınıfının devrime, devrimin son konağında katılacağını, ondan önce şehirlerden grevlerle kırlardaki mücadeleyi destekleyeceğini öne sürerler.

Oysa işçi sınıfı partisi bir politik örgüttür. Ve tüm işçi sınıfının, devrimci halk cephesinin politik kurmayı, her türlü mücadelenin beynidir. Partiyi bir askerî örgüt diye gören anlayış, dünyanın her yanında ne denli yiğit kişilerce savunulursa savunulsun, (ve uygulansın) proletarya sosyalizminin parti anlayışıyla bağdaşmaz.

Erken seçim ve demokratik güçbirliği sorunu

Halim TOĞAN

Hâkim sınıfların hükümet bunalımı sürüyor. Daha da sürecek. Bunalımın ardında bütün dünyada kapitalist ekonomilerin içine sürüklendikleri ekonomik ve sosyal krizin ülkemize de yansımasından doğan sorunlar yatıyor.

Bu sorunlar, temelde, hâkim sınıfların ekonomik krizin yükünü kitlelerin sırtına yıkma ve aynı zamanda kendi içlerindeki ayrı ayrı kesimlerin her birinin, krizden en az zararla sıyrılma çabasından doğuyor. Dolayısıyla, yılan hikâyesine dönen bu hükümet bunalımı hâkim sınıfların kendi iç çelişkilerinin bir ürünü olduğu ölçüde hâkim sınıflar ve onların ağababası emperyalizmle kitleler arasındaki çelişkiden kaynaklanmaktadır,

Bir süredir herkesin ağzında bir seçim, erken seçim lâfıdır gidiyor. Erken bir seçimde Cumhuriyet Halk Partisinin başarı sağlayıp tek başına iktidara gelmesini halkın kurtuluşu ve demokrasinin gerçekleşmesi için şart sayanlar var. Bunlar arasında kendilerini «sosyalist» sayan ve öyle saydırmak isteyenler de oluyor. Onun için bugünkü somut durumda, özel olarak bir erken seçimde tek başına iktidara gelebilecek bir CHP'yi, ve genel olarak CHP'ye karşı işçi sınıfı sosyalistlerinin tavrı *doğru* ve *açık* konulmalıdır.

Bu tavrı, demokratik güçbirliği ilkesinin sağlıklı yorumu ve doğru uygulanması belirleyecektir. Halkın gerçek çıkarlarının asıl ve asli temsilcisinin işçi sınıfı sosyalizmi ve işçi sınıfının partisi olduğunu bilenler, CHP'nin erken seçimde tek başına iktidara gelmesinden halk adına medet ummazlar. Tek başına bir CHP iktidarının kitlelerin kurtuluşunu sağlamak ve ülkede demokrasiyi gerçekleştirmek yolunda gerçekten ileri atılımlara girişebileceğini, girişse bile bunda başarılı olabileceğini ummak, tam anlamıyla ham bir hayaldir. Demokrasi ve kurtuluş dâvasının gerçek sahibi, öncüsü ve gerçekleştiricisi işçi sınıfıdır.

Bu durumda işçi sınıfı sosyalistlerinin önlerindeki âcil görev CHP'nin tek başına iktidara gelmesine yardımcı olmak değildir. Öylesi, açık teslimiyetçiliğe olmasa bile, sermaye çıkarlarına açıkça âlet edilmeye kadar gider. İşçi sınıfı sosyalistleri bugünkü somut durumda ne yapıda bir CHP'nin erken seçimde tek başında olsa iktidara gelebileceğini, böyle bir CHP'nin tek başına iktidar da olsa ne yapıp yapamıyacağını bugünden bilirler. İşçi sınıfı sosyalistlerine düşen, CHP içinde son zamanlarda, özellikle ekonomik krizin etkilerinin görülmeye başlandığı bir sırada ağırlıkları gözle görülürcesine ve göz göre göre artan sağ unsurların, partiyi, taban yapısını oluşturan küçük burjuva kitle çıkarlarına aykırı bir yola, yani tekelci sermaye ile bütünleşmeye doğru götürmelerini önlemeye çalışmaktır. Aynı zamanda, CHP'nin bu yola sokulmasına karşı direnen küçük burjuva demokratların parti içinde etkinliklerini yitirmemelerine yardımcı olmaktır.

Ne ki bu yolda başarı sağlamanın [illegible] işçi sınıfının kendi bağımsız siyasi ve ideolojik mücadelesiyle öncü görevini aktif olarak yerine getirmesine bağlı olduğu [illegible]. Bu nedenle, CHP siyaseti, ve [illegible], işçi sınıfına cephe içinde dinamik ve *belirleyici* bir işlev yükler.

Bu arada CHP içindeki çatışmayı ve sınıf kavgasını âdeta yok sayarcasına CHP'yi *bütünüyle* hâkim sınıfların yedek gücü ya da tekelci sermayenin bir başka *temsilcisi* sayan ve böylece hem küçük burjuva demokrasisini işçi sınıfından, hem de işçi sınıfı hareketini küçük burjuva kitlelerden tecrit etmeyi amaçlıyan görüşlere de ne itibar edilmeli, ne de pabuç bırakılmalıdır.

İşçi sınıfı sosyalistleri faşizme karşı demokrasi cephesinin güçlenmesi için, CHP içindeki mücadelede küçük burjuva demokrat «sol» unsurların galebe çalmasında yarar görürler. Ama kendi hedeflerine -halkın nihai ve gerçek kurtuluşunu sağlıyacak olan sosyalizme- de, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesindeki başarıya da, küçük burjuva demokrasisinin CHP'ye hâkim olmasıyla erişilemiyeceğini bilirler. Küçük burjuva demokrasisi kendini ne denli «sol» ya da «sosyalist» bellerse bellesin, onun nihai hedefleri sosyalizmin her zaman berisinde kalmaya mahkûmdur. Küçük burjuva demokratlar ne kadar «sosyalist» olurlarsa olsunlar kurtuluşu her zaman yine kapitalist düzen içinde arıyacaklar ve o «kurtuluş» hiçbir zaman kitlelerin gerçek kurtuluşu olmayacaktır.

Dolayısıyla CHP'nin ilerde sosyalist bir partiye dönüşebileceğini, ya da hattâ işçi sınıfı partisinin günün birinde, koşullar yeterince olgunlaştığında (!), CHP içinden, özellikle küçük burjuva demokrat saflardan çıkacağını sanmak bir başka ham hayalidir. Sosyalizmin geleceği uğruna şu sırada CHP içinde çalışmak, her hal ve şartta işçi sınıfının kendi örgütü yerine CHP'yi desteklemek gerektiği görüşü «gerçekçilik» ve sözümona «taktik» adına işçi sınıfı dâvasından kopup küçük burjuva populizminin rahatlığına yaslanarak düzenle uzlaşmanın kılıfıdır. Bu gibi görüşleri ısrarla savunup yayanların bir amacı, olsa olsa, işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmak, sosyalizm dâvasını en azından küçük burjuva demokrasisi boyutlarına indirip orada hapsederek işçi sınıfı sosyalizmini kitlelerden tecrit etmektir.

Bu gibi eğilimler ve bunların doğurabileceği sonuçlar demokrasi cephesini güçlendirmez, tam tersine büsbütün zaafa uğratır. Onun için bu eğilimlerle sonunadek savaşmak ve bu eğilimler doğrultusunda tezgâhlanabilecek manevraları boşa çıkarmak, işçi sınıfı sosyalistlerinin başta gelen görevlerindendir.

Arnavutluk sosyalizmin 30. kuruluş yıldönümünü kutluyor

Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkı; faşizme karşı, Arnavutluk Emek Partisinin öncülüğünde verdiği mücadele sonunda, 29 Kasım 1944 günü zafere ulaştı. Uzun ve yorucu bir partizan mücadelesi sonunda, faşist krallık rejimini devirerek, istilacı Hitler ordularını ülkelerinden kovup, Sosyalizmin kuruluşunda, işçi sınıfının partisinin önderliğinde başarıyla ilerleyen Arnavutluk halkı, bugün, 30. Kurtuluş yıllarını kutlamaktadırlar.

Kasım 1944 öncesi, 1 Milyona yakın nüfusun 80 bini savaşta ölen bu küçük ülke, o zamanlar geri bir tarım ülkesiydi. Sanayi ise, tarım ürünlerinin işlendiği küçük atelyeler halindeydi. Ulusal gelirin sadece %8'i sanayiden gelmekteydi. Bugün, nüfusu 2 milyon 300 bine ulaşan Arnavutluk'ta, ulusal gelirin % 58'ini sanayi sektörü yaratmaktadır. Sanayideki yatırımlar, ağır sanayi ve endüstri araçları imaline yönelmiştir. 1973 yıllarında endüstriyel üretim 1938 yılına oranla 38 katına çıkmıştır. 1961-1970 yıllarında sanayi üretimi % 250, bu alana yatırılan sermaye % 210, bu alanda çalışanların sayısı % 130 oranında artmıştır. İşlenmiş endüstri mallarının ihracatı ise bugün toplam ihracatın % 56'sını meydana getirmektedir:

Sosyalizm yolunda ilerleyen Arnavutluk, Enerji sorununu tamamen çözmüş ve hatta elektrik ihracatını bile gerçekleştirmiştir. 1938 yılında, 9 milyon kilovat saat olan elektrik üretimi, savaştan sonra büyük bir artış göstererek, 1973 yılında 750 milyon kilovat saate ulaşmıştır. Bugün Arnavutlukta elektriğin ulaşmadığı bir tek köy bile kalmamıştır.

Tarımda ise büyük ilerlemeler yapılmış, kurtuluş savaşı öncesinde 30 kadar olan traktör sayısı bugün 30 bine ulaşmıştır. Tarım makinalaştırılarak, modern tarımcılık geliştirilmiştir. Hayvancılık ve tarım ürünlerinin artışı rekor bir seviye çıkmıştır.

Sosyal alanlarda da büyük ilerlemeler gösteren Arnavutluk'ta bugün okuma-yazma bilmeyen kimse kalmadığı gibi her 10.000 kişiden 134'ü üniversite öğrencisidir.

29 Kasım günü, Arnavutluk halkı, bağımsızlıklarının ve faşizme karşı zaferlerinin 30. yıldönümünü kutlarken, bu kutlamayla, kapitalist sisteme karşı Sosyalizmin zaferini bir kere daha ispatlamışlardır. Arnavutluğun bugün ulaşmış olduğu nokta, Sosyalizmin tüm dünyadaki ileri hareketinin zaferlerinden biridir.

GÖZLEM YAYINLARI
P.K. 966 Karaköy / İSTANBUL
YENİ KİTABINI SUNAR.

stefanos yerasimos
AZGELİŞMİŞLİK SÜRECİNDE TÜRKİYE
1-BİZANSTAN TANZİMATA

BİLİM ARAŞTIRMA DİZİSİ

- Osmanlı İmparatorluğu örgütlü yapısına ve gücüne rağmen, nasıl oldu da yavaş yavaş bazı Avrupalı güçlerin bağımlılığı altına girebildi?
- Emperyalist çıkarlar ondokuzuncu yüzyılda, nasıl oldu da Türk toplumunun içine nüfuz edebildi?
- Yaşlı İmparatorluk yıkılıp gittikten sonra, ulusal atılım ve genç cumhuriyet hangi güçlere dayandı?
- Bu gelişme çabası hangi iç ve dış engellerle karşılaştı?

Stefanos Yerasimos'un bu kitabı yalnız Türkiye sorunlarıyla değil, [illegible] bütün diğer ülkelerin [illegible] için de önemli ve muhakkak okunması gereken bir eser.

Yves LACOSTE

TSİP'den haberler

Eskişehir İl örgütü kuruldu

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin Eskişehir İl örgütü kurulmuş ve çalışmalara başlamıştır. Kurucu İl Örgütü şu arkadaşlardan oluşmaktadır:

Başkan: A. Tümer Önder, *Sekreter:* Ahmet Sunmak *Sayman:* Oltan Çetinkaya *Üye:* Mevlüt Alpak *Üye:* Ümit Oral,

Sivas toplantısı yapıldı

Sivas İl Örgütünün düzenlediği kapalı salon toplantısı geçtiğimiz pazar günü yapıldı. Kalabalık bir kitlenin izlediği toplantıda ilk söz alan Sivas İl Başkanı Abbas Özbay, Partinin işçi sınıfı mücadelesindeki önemine değinerek, Sivas İl Örgütünün yaptığı çalışmaların özetini vermiştir.

Daha sonra konuşan TSİP kurucusu ve genel yönetim kurulu üyesi Sivaslı işçi Cemal Özden, sosyalist hareket ile işçi sınıfı hareketinin bütünleşme döneminde olduğunu belirterek, işçi sınıfı sosyalizminin her geçen gün daha da güçlenmekte olduğunu söyledi. Cemal Özden, Sivas'taki güçlü işçi sınıfı birikimine ve gelişen bilinçli mücadeleye değinerek [illegible] işçi sınıfı sosyalizminin [illegible] olduğunu vurgulamıştır.

Söz alan genel sekreter Yalçın Yusufoğlu, Türkiye toplumunun durumunu kısaca anlatarak, emperyalizme ve yerli ortaklarına, sömürü ve tehakküme karşı halkımızın örgütlenmesi gereğini belirtti, işçi sınıfının halk kurtuluş mücadelesinde, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde [illegible] Sivas'da [illegible], ayrıca pahalılık, işsizlik ve yoksulluğun nedenlerini belirtmiştir.

ZİKRULLAH KIRMIZI

Demokrasi mücadelesinin öncüsü işçi sınıfıdır

Çağımız kapitalizmin tekelcileştiği, asalaklaştığı, emperyalistleştiği çağdır. Çağımız emperyalizme ve kapitalizme karşı, dünyanın dört bir köşesinde, işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halkların mücadele ettikleri, zaferler kazandıkları çağdır.

Burjuvazinin tüm devrimci barutunu tükettiği... Artık gericileştiği ve tutuculaştığı... Emperyalistleşerek kendi burjuva demokrasisini bile özünde diktatörlük olan sahte demokrasiyi bile habire inkâr ettiği... Burjuvazi içinden küçük bir tekelci azınlığın, tüm kapitalist dünya ve emperyalist sisteme bağlı sömürülen ülkeler üzerinde emperyalist burjuva tahakkümünü ve baskısını kurmaya çalıştığı... Burjuva demokrasisinin bile inkârı demek olan, tekelci zümrenin (finans kapitalin) açık diktası faşizmin, emekçi sınıflar üzerinde bir tehdit olarak durduğu çağımızda, gerçekten ilerici, EN DEVRIMCI sınıf IŞÇI SINIFIDIR.

Işte bu yüzden çağımızda, demokratik mücadelenin ve **demokratik devrimin** öncüsü de artık gericileşmiş olan burjuvazi değil, işçi sınıfıdır.

Bu gerçeğin görülmemesi, kavranmaması ve ustaların bu konuda söylediklerinin unutulması bizi iki üç yanlışa götürür:

Birincisi: Demokrasiyi burjuvazinin işi saymak ve işçi sınıfı demokrasisine varana kadar, işçi sınıfının aynı zamanda demokrasi için de, hatta mevcut kısıtlı demokrasisinin sınırlarını genişletmek için de mücadele edeceğini inkâr etmek.. Bu bir «sol» lâfazanlıktır. Demokrasiyi burjuvazinin istediği sınırlar içinde tutmak, Ve demokratik özgürlükler için savaşmamak sol görünümlü sağcılıktır.

Ikincisi: demokrasiyi burjuvazinin işi saymak ve demokratik mücadelede işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmak, burjuvaziden medet ummak... Bu bir «sağ» tutumdur.

Bir yandan işçi sınıfı demokrasisinin yerleşmesi ve sosyalizme geçiş için mücadele ederken, işçi sınıfı, tüm demokratik güçlere öncülük yaparak, aynı zamanda mevcut burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek, zorlamak için de mücadele verir. Bir yandan durmaksızın «gerçek demokrasi»nin sadece işçi sınıfı demokrasisi olduğunu kitlelere anlatırken, öte yandan her an içinde faşizmin tohumlarını barındıran burjuva demokrasisini genişletmek için de mücadele eder.

SAF DEMOKRASI YOKTUR:

«Saf demokrasi» masallarına kanmayalım. Saf demokrasi diye birşey yoktur. Sınıflı toplumda demokrasi her zaman sınıf demokrasisidir.

«Sağduyu ve tarihle alay etmiyorsak, farklı **sınıflar** varoldukça «saf demokrasi»den değil, sadece **sınıf** demokrasisinden söz edilebileceği açıktır. «Sağ demokrasi» işçileri kandırmaya çalışan liberalin yalanından ibarettir. Tarih, feodaliteye son veren burjuva demokrasisini ve burjuva demokrasisini tasfiye eden proletarya demokrasisini tanır... Burjuva demokrasisi, Orta Çağa göre büyük bir ilerleme olmakla birlikte, her zaman dar, kemirilmiş, yanlış, ikiyüzlü bir demokrasi, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak ve kandırmaca olarak kalır. (Kapitalist rejimde, başka türlü olması mümkün değildir (Lenin).

Şu halde, işçi sınıfı devrimcileri, mevcut burjuva demokrasisinin nemenem demokrasi olduğunu, tüm sınırlarını ve «saf demokrasi» kandırmacalarını bilirler. Ama, emperyalizm çağında, tekelcileşen burjuvazinin, bu sınırları da her an daraltma çabalarını ve eğilimlerini tesbit ederler. Işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin yüzlerce yıllık mücadele sonucunda kazanmış oldukları hakların hiçbirinden bir milim bile taviz vermemek ve sürekli olarak yenilerini kazanmak için demokratik mücadele verirler...

BURJUVA DEMOKRASISI VE FAŞIZM:

Sık sık yapılan ve sonunda, işçi sınıfının demokratik mücadelesini küçümsemeye, yok saymaya götüren veya bu mücadele sırasında uygulanacak taktikleri hiçe sayan, yanlış saptayan «sol» hata, burjuva demokrasisinin çeşitleriyle, faşizmin çeşitlerini birbirine karıştırır. Faşizmi, burjuva demokrasisiyle bir sayar. «Burjuva demokrasisi faşizmdir. Arada fark yoktur» diyerek, yine burjuva demokrasisini zorlama, mücadelesini inkâr eder.

Gerçekten de, burjuva demokrasisi, hele kapitalizmin ve burjuvazinin emperyalistleştiği çağımızda, bir avuç sömürücü azınlığın geniş emekçi yığınlara baskı ve tahakkümüdür. Tüm burjuva demokrasileri, diktotörlükleri, **açık faşizm** olmasa bile, faşizmin tohumlarını her an içlerinde barındırırlar. Ama yine de burjuva diktatörlükleri ile faşist dikatörlükler arasında, işçi sınıfı sosyalistlerinin asla gözden kaçırmamaları gereken farklar vardır. Bu farkları görmemek, bizi demokrasi için mücadeleyi, mevcut demokratik ortamın gelişmesi için mücadeleyi küçümsemeye ve yok saymaya götürür. Ve yanlış bir değerlendirmeyle sınırlı burjuva demokrasilerinin içlerinde taşıdıkları faşizm tohumlarının yeşermesinden de sorumlu oluruz.

«Biz anarşist değiliz ve biz belli bir ülkede nasıl bir politik rejimin varolduğu sorusuna ilgisiz kalamayız: Demokratik hak ve özgürlükler en kısıtlanmış durumda bile olsa, burjuva demokrasisi biçimindeki burjuva diktatoryası mı, veya açık faşist biçimdeki burjuva diktatoryası mı... Işçi sınıfının uzun kararlı mücadele yılları boyunca söke söke kazandığı demokratik zaferlerin her santimini savunacağız ve bu kazançların yaygınlaşması için mücadele edeceğiz. (Dimitrov), Evet demokratik mücadelesinin biçimlerinin taktiklerini bu doğru tesbit belirler ve demokratik mücadelenin biçimlerini, taktiklerini bu doğru tesbit belirler ve demokratik mücadele bu doğru tesbit üzerine başarıya ulaşır.

NEDEN DEMOKRASI IÇIN MÜCADELE:

Burjuva demokrasisinin sınıf karakterini ve özünde nasıl bir **burjuva diktatoryası** olduğunu açığa çıkarırken, Lenin, demokratik mücadelenin önemini de her defasında tekrar tekrar vurgulamıştır. Neden işçi sınıfının demokratik mücadelesi bu derece önemlidir?

«Marksizm bize, 'oportünizmle' mücadele ederken **mecvut** kapitalist toplumun burjuvazi tarafından kurulmuş ve yine burjuvazi tarafından soysuzlaştırılmış demokratik kurumlarının kullanılmasını reddetmenin, oportünizme kayıtsız şartsız boyun eğmek olduğunu öğretir.» **(Lenin)**

«Demokrasi olmadan sosyalizm şu iki anlamda imkânsızdır. 1—Işçi sınıfı eğer demokrasi için mücadele içinde hazırlanmazsa sosyalizmi başarıya ulaştıramaz. 2—Başarıya ulaşsa bile, sosyalizm demokrasiyi bütün boyutlarıyla gerçekleştirmeden başarısını sürekli kılıp insanlığı daha ileri aşamalara götüremez.» (Lenin)

«Sosyalist devrim, sadece tek bir cephede verilen bir savaş, tek bir eylem değildir... Bütün cephelerde, yani tüm ekonomik ve siyasal meselelerde verilen ve ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle sona erebilecek bir dizi savaştır. Demokrasi için mücadelenin, işçi sınıfını sosyalist devrimden uzaklaştıracağını, sosyalist devrimi geri plana iteceğini, çarpıtacağını sanmak büyük bir yanlıştır Aksine, başarı kazandığı halde gerçek demokrasiyi kuramayan bir sosyalizm düşünülemeyeceği gibi, eğer işçi sınıfı demokrasi için genel, sistemli ve devrimci bir mücadele sürdürmüyorsa, burjuvaziye karşı zafer kazanmaya hazırlanamaz» (Lenin)

Burjuva demokrasilerının sınırlı yapısını, içinde barındırdıkları faşizm tohumlarını ve tüm burjuva demokrasilerinde var olan sınıf tahakkümünü iyi kavramak. Öte yandan demokrasi için mücadelenin önemini vurgulamak, ustaların, gerçek diyalektik düşünme ve davranma yeteneklerinin ve sosyal pratiğin derslerinin ürünüdür.

Hele burjuva demokrasılerının, yer yer finans kapitalin açık diktasına yani faşizme dönüştüğü, heryerde de bu eğilimi gösterdiği çağımızda, bu diyalektik bütünlüğü kavramak, demokratik mücadeleyi asla ihmal etmemek ve önemini küçümsememek, demokratik mücadeleyi işçi sınıfından ve onun öncülüğünden soyutlamamak en önemli görevlerimizden biridir.

Demokratik mücadeleyi «burjuva liberallerine» veya «küçük burjuva demokratlarına» bırakamayız. Onların öncülüğünde yürüyen bir demokrasi mücadelesi hiçbir zaman halkın demokratik iktidarına varamayacak, faşizm tehlikesini hiçbir zaman ortadan kaldıramayacaktır.

ÇAĞIMIZDA DEMOKRASI MÜCADELESINI TUTARLI OLARAK SONUNA KADAR GÖTÜRECEK TEK GÜÇ IŞÇI SINIFIDIR.

Demokrasi mücadelesini ışçi sınıfından soyutlamayalım, demokrasi mücadelesini küçümsemeyelim, ihmal etmeyelim.

Demokrasi için burjuva demokrasisini zorlamak için faşizmi geriletmek için mücadele işçi sınıfının ve sosyalistlerin ertelenmez gündem maddesidir.

Ekonomik-Demokratik haklarımız için savaşalım

İşçi sınıfımızın mücadelesinin yeni ve yoğun bir yükseliş dönemi yaşadığı bu günlerde, siyasal ve ekonomik örgütlenme susuzluğu hemen her direnişte kendini gösteriyor. Demokratik haklarına sahip çıkma ve bu hakları geliştirme kararlılığı işçi sınıfımızın bütün eylemlerine yansıyor. Bu birikimin mücadele ve eyleme dönüştüğü isteklerin artık alanlarda haykırılır, duvarlarda afişlenir hale geldiği günümüzde burjuvazi bu gelişmeleri bir yandan faşist güçlerini harekete geçirerek, sarı şebekeleri seferber ederek, zorbalığı kol gezdirerek göğüslemeye çabalarken; bir yandan da çoğu sınırlı burjuva demokrasisine dahi aykırı düşen bir dizi antidemokratik yasayı işçi sınıfı hareketinin önüne dikiyor.

Demokrasiyi güdükleştiren, güdümlü ve sahte kılan, ekonomik demokratik mücadeleyi engellemeye yönelen bu antidemokratik yasalara karşı sık sık patlak veren tepkiler, gene baskı ve zulümle önlenmek isteniyor. Evet, burjuvazi adım adım geriliyor. Işçi sınıfımızın demokrasi mücadelesi her geçen gün yeni mevziler kazanıyor. Ancak antidemokratik baskı duvarının tuğlalarını oluşturan bu yasaların kaldırılması için mücadele etmek, sınıfımızın mücadele gündeminin ilk maddeleri haline gelmiştir. Siyasal ve ekonomik örgütlenmemizi kısıtlayan, kimi zaman imkânsız kılan tüm antidemokratik yasaların derhal kaldırılması için mücadeleye gün kaybetmeden başlamak zorunluğu vardır.

Madem ki demokrasi burjuvazinin baskılarını adım adım yenerek en güçlü mücadelemizle gerçekleştirilecektir, madem ki gerçek demokrasiyi işçi sınıfına hiç kimse «armağan» etmeyecektir. O halde en gür sesle tekrarlayalım:

Demokrasi icin ileri!..

Lokavt bir hak değil bir baskı aracıdır

Ekonomik mücadelede, işçi sınıfının karşısına çıkarılan en önemli engellerden biri hiç kuşkusuz: Lokavt'tır. Anayasa'da yer almayan bu antidemokratik baskı aracı, daha sonra 275 sayılı «Toplu Sözleşme, grev ve Lokavt» kanunu içinde yasalaştırılmıştır. En kestirme deyimiyle lokavt, sermayesdar sınıfların, işçi sınıfını aç bırakma hakkıdır. Basit bir sayısal örnek verelim: 1971-1972 yılları arasında (Bu dönemin faşist baskıların en azgınlaştığı dönem olduğunu hatırlayalım) ülkemizde 4792 lokavt kararı alınmış buna karşılık sadece ve sadece 112 grev yapılmıştır. Burjuvazinin düdüğünü çalan yayın organları, sözde bilim adamları yukarıdaki çıplak gerçeği örtbas edebilmek için bin bir lafcambazlığı yapmakta ve lokavt kararlarının sadece 84 tane olduğunu iddia etmektedirler.

Bir kere bu aldatmacanın ipliğini pazara çıkaralım. Ülkemizde patronlar iyi örgütlenmişlerdir. Bir işveren sendikasının içinde yüzlerce patron örgütlenmiş durumdadır. Bu yüzden bir İşveren sendikası tarafından alınan lokavt kararı aslında yüzlerce işyerini kapsamaktadır. Nitekim yukarıdaki örneğimizde de bu böyledir. İşveren sendikaları seviyesinde alınan 84 Lokavt kararı ile tam 4792 işyerinde lokavt kararı alınmış olmuştur.

Bu sayılar, lokavt silahının sermaye sınıflarınca nasıl kullanıldığını yeteri açıklıkla ortayakoymaktadır.

Aynı şekilde sermayedar sınıfların basını ve yayınları, lokavt kararlarının uygulanmadığını, «karar alınmakla yetinildiğini» ileri sürmektedirler. Bu yalan da gün ışığına çıkarılmalıdır. Bir kere lokavtların uygulanmadığı yalanın ta kendisidir. Bursa Ovasında on binlerce otomotif işçisinin zam ve sendika seçme özgürlüğü isteklerini göğüslemek için patronlar haftalarca süren lokavt uygulamalarını unutturabilirler mi? Gıslaved'de bugün grevin yanısıra lokavtın da sürdüğünü işçi sınıfı bilmiyor mu? İbrahim Etem'deki yiğit direniş bu yolla kırılmadı mı?

Kaldı ki lokavtın böylesine işçi düşmanı bir baskı aracı olması onun uygulanmasından doğmamaktadır. Antidemokratik olan lokavtın özü, onun bir hak olarak tanınmasıdır. Lokavt tehdidiyle işçi sınıfının karşısına dikilen sermayedar sınıflar, «grev silahını» etkisizleştirme, onun silah olma niteliğini yok etmektedirler.

Unutulmamalıdır ki grev hakkı, işçi sınıfının sermayedar sınıfın baskılarına, zulmüne karşı kendi ekonomik çıkarlarını savunabilmek amacıyla uzun mücadelelerden sonra elde ettiği bir silahtır. Zaten her türlü silahla donatılmış sermayedar sınıfın eline lokavt silahı da verilince, baştaki duruma dönülmekte; bir anlamda hiç bir ileri demokratik hak kazanılmamış olmaktadır. Nitekim bunu bilen patronlar, 1961 Anayasa'sına lokavt diye bir hak koydurtmaya cesaret edememişler, onu üstü örtük bir şekilde 275 sayılı antidemokratik grev ve lokavt kanununun maddeleri arasına gizlemek yolunu seçmişlerdir.

Ancak lokavt denen baskı aracının, yani «patronların işçileri aç bırakma hakkının» kaldırılması mücadelemizin gündemindedir. Grev hakkımızı «kâğıt üstünde bir hak» haline getiren «lokavt» ın kaldırılması için mücadele edelim.

Patron zulmünün sembolü 17. madde kalkmadıkça demokrasiden söz edilemez

Bugün işçilerin başında sallanan bir kılıç var: İş Kanununun 17. Maddesi. Bu maddeyi pervasızca ve ustalıkla kullanan patronlar, işçi sınıfının bütün ekonomik ve siyasi örgütlenme girişimlerini zaafa uğratabilmekle, demokratik ve ekonomik hak isteklerini göğüsleyebilmektedirler.

Nedir bu 17. Madde?

Kanunu birlikte okuyalım. Burjuva demokrasisi şartlarında bile yeri olamayacak olan bu yasa şöyle diyor:

«Süresi belli olsun ya da olmasın, sürekli hizmet akitlerinde işveren aşağıdaki hallerde, *dilerse* hizmet akdini sürenin bitiminden önce veya bildirim önelini beklemeksizin feshedebilir.»

Bir de «aşağıdaki hallerde» ne dendiğini bakalım. Önce sağlık, bulaşıcı hastalık gibi bazı durumlar sayıldıktan sonra «Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri» deniyor ve büyük bir hayasızlıkla şunlar sıralanıyor:

«İşçinin, işveren yahut bunların aile üyelerinden birinin şeref ve namusuna dokunacak sözler sarfetmesi veya davranışlarda bulunması, yahut işveren hakkında şeref ve haysiyet kırıcı asılsız ihbar ve isnatlarda bulunması»

«İşçinin, işverene yahut onun ailesi üyelerinden birine yahut işverenin başka işçisine sataşması...»

Görülüyor, patron, elindeki bu mükemmel silahı, pervasızca kullanabilir. Dilediği işçiyi «kaşının üstünde gözün var» deyip işten çıkarabilir. Bunlar kuru iddialardan ibaret değildir. İşyerinde bulunan bir kaç patron uşağı (her iş yerinde vardır böyleleri) tanıklık etmekte ve uydurma tutanaklarla işçi sınıfımızın en yiğit, en fedakâr unsurları bir bir ayıklanmakta, sıcak üretimin dışına itilmekte, geniş kitlelerle bağları koparılmakta ve işsizlikle, açlıkla tehdit edilmektedir. Israrla belirtmek gerekir: bu antidemokratik kanun maddesi, doğrudan doğruya işçi sınıfının ekonomik ve siyasal örgütlenmesine yöneltilmiş bir hançeridir. Patron sınıfı bu silahı özellikle bu amaçla kullanmakta, fabrikalarda arkadaşlarına önderlik eden, onları örgütleyen, işçi sınıfı bilimini işçi sınıfı saflarında yaygınlaştırmak için kararlılıkla çalışan militanlar bu madde yardımıyla «kıyım»a uğramaktadır.

Tazminatsız olarak işten atılma tehdidini başının üzerinde hisseden ve durup dinlenmeksizin kendilerine patron tarafından bu hissettirilen işçiler, ister istemez demokratik haklarını kullanmakta çekingen davranmak durumunda kalmaktadırlar. Herşeyi göze alıp öne çıkanlara karşı ise patronlar gözlerini bile kıpmamadan bu maddeyi işletmektedirler.

Bu yüzden İşkanunun 17. maddesi ayıklanması gereken antidemokratik yasaların en başında yer almaktadır.

17. madde de, sermayenin eline verilmiş bir silahtır. Bu silahı sermayenin elinden almak için mücadele edelim.

Örtülü lokavt demek olan 24. madde kaldırılmalıdır

Az bilinir. Hele hele işçi sorunlarıyla yakından ilgili olmayan çevrelerde hiç bilinmez. Burjuvazi lokavtı her zaman uygulayabilmek için ve özellikle sendikal örgütlenmenin ilk basamağında, bu örgülenmeyi kırabilmek için, İş Kanunu'nun maddeleri arasında ustaca gizlenmiş olan 24. maddeyi kullanmaktadır. Bu maddeye dayanarak, işçilere topluca yol verebilmektedir. Kanun işverene «işlerini daraltmak, yada işçilerini azaltmak amacıyla işyerinden toplu olarak işçi çıkarabilir» diyerek böylesine antidemokratik bir hakkı vermiştir. Bu konudaki tek kısıtlama ise işveren topluca işçi çıkarabilmek için bir ay önceden haber vermekle yükümlü kılınmasıdır. Ancak bunun da kılıfı kolayca bulunmuştur.. İşverenler, Bölge Çalışma Müdürlüklerindeki adamları ile anlaşıp, yedek dilekçeler vermekteler ve istedikleri zamanda bu dilekçelere bir ay öncenin tarihini koydurup işçileri kapı dışarı edebilmektedirler.

İlk defa sendikalaşan işyerlerinde patronlar bu silahı bol bol kullanmakta ve 1974 yılında bir işyerinin sendikasız işçi çalıştırabileceğini kabul eden bu talan gelenekli vurguncular takımı, sömürülerini daha da yoğunlaştırabilmektedirler.

Yeterince kamuoyuna mal olmayan 24. maddenin içyüzünü geniş kitlelere duyurmak, onun «örtülü lokavt» demek olduğunu aralıksız teşhir etmek ve kaldırılması için çaba göstermek demokratik mücadele görevlerimizden biridir.

İşkolları yönetmeliği antidemokratik bir engeldir

Bugün, kanun gücünde bir yönetmelikle Türkiye işçi sınıfı tam 34 işkoluna ayrılmıştır. Bunun açık anlamı, işçi sınıfımız 34 parçaya bölünmüş, işverenlerin karşısına 34 parçadan oluşmuş cılız bir güç olarak çıkmak zorunda bırakılmış olmasıdır. Oysa sermayedar sınıf, işçi sınıfının karşısına hiç de böyle çıkmamaktadır. Bankalarıyla, diğer kredi kurumlarıyla, borsa ve oda- [illegible] bir finans kaynağına sırtını dayamıştır. Buna karşılık işçileri 34 parçaya bölerek maddi güçlerini zayıflatmış ve yeri geldikte «sınıfların eşit şartlarla boy ölçüştüğü düzen» olarak tanımladıkları burjuva demokrasisini sadece kendi sınıf egemenliklerini sürdürmeye yarar bir araç haline getirmişlerdir.

Öyleyse işçi sınıfımızın ekonomik ve siyasal örgütlenmesini kısıtlayan bütün maddeler gibi, işçi sınıfımızı bölen, güçsüzleştiren işkolları yönetmeliğinin derhal düzenlenmesi gerekmektedir. Yönetmeliğin yeniden düzenlenmesi ise işkolu ayrımının ya tamamen kaldırılması ya da asgariye indirilmesi şeklinde anlaşılmalıdır. Gerisi bir yeni aldatmaca olacaktır.

Grev sınırsız kullanıldığı takdirde gerçek bir demokratik hak olabilir

İşçi sınıfının yıllar yılı süren kahırlı, çetin mücadelesi sonunda, burjuvazi gerilemiş ve grev hakkını tanımak zorunda kalmıştır. Ancak grev hakkının kullanımını düzenleyen yasalar sayesinde, bu hak kuşa döndürülmüş ve giderek grev silahını göstermelik bir silah derekesine düşürmüştür.

Bir kere işçilerin önüne konan bir dizi bürokratik engelle, patronlara, grev öncesinde hertürlü savunma tedbirini alma, grevi zararsızca atlatma olanakları tanınmıştır.

Bu gün bir sendika, uyuş-

(Devamı 5. sayfada)

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

Türkiye işçi partisi : (VIII)

Türkiye işçi Partisi: Sonuç

1960'larda hele 1967'den sonra, Türkiye sosyalist hareketinde çeşitli çizgiler, farklı gruplar, farklı mihraklar ortaya çıktı. Türkiye İşçi Partisi, bu çizgiler, gruplar, mihraklar arasında tek siyasal partiydi. Bu yüzden, 1960 sonrası sol hareketi incelerken ve eleştirirken, Türkiye İşçi Partisi hem öncelik hem de önem kazanıyor. Çünkü, Parti olarak, bu dönemin hata ve sevaplarından en fazla sorumlu olan TİP'tir. Hatta TİP dışında ortaya çıkan sapmaların, yanlış eğilimlerin bile, bir ölçüde TİP'in yetersizliklerinden kaynaklandığını söylememiz gerekir. Objektif ve sübjektif şartları ne kadar hesaba katarsak katalım, son tahlilde, Türkiye Sosyalist hareketinin tarihi yazılırken ve 1960-1970 dönemi incelenirken, TİP'in sorumluluğunu görmezlikten gelmek imkânsız olacaktır.

İdeolojisi, eylemi ve örgütüyle TİP, genel anlamda bir sosyalist parti oldu ama, İŞÇİ SINIFININ SOSYALİST PARTİSİ olamadı. TİP, demokratik mücadeleyi uzun bir dönem başarıyla yürüttü, sosyalizm sözcüğünü tabu olmaktan çıkardı, ama demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğünü kuramadı, kısaca söylersek, hiçbir zaman işçi sınıfının devrimci örgütü, iktidara yürüyen, iktidar hedefleyen örgütü olamadı. TİP 12 bin üyeli bir kitle partisi oldu ama, hiçbir zaman işçi sınıfının öncü müfrezesi olamadığı gibi, kitleleri de örgütleyemedi, kitlelerin güvenini kazanamadı.

Böylece, Aybar döneminin gevşek örgütlenmiş, popülist, parlamentarist partisi, 1970'den sonra bu defa hem sosyalist militanların çok büyük bir çoğunluğundan, hem de kitlelerden büsbütün koparak, dar bir aydınlar, «aydın sosyalistler», gurubu haline geldi ve Tüârkiye'deki sosyalist potansiyeli barındıran Parti niteliğini büyük ölçüde kaybetti.

TİP Türkiye'de herşeyin kendinden başladığı iddiasıyla ortaya çıktı. Bu yüzden ne bir geleneğe bağlandı, ne de bir gelenek bırakabildi.

12 Mart sonrasında yöneticileri tutuklanıp, daha sonra da Anayasa mahkemesi kararıyla kapatıldığında, TİP'ten arda kalan 10 yıllık bir sosyalist parti geçmişinin ve çalışmasının mutlaka yaratması gereken işçi arasında kökleşmiş, ülkenin çeşitli bölgelerinden sesini duyuran ve sosyalist çalışmayı sürdürmesini bilen bir kadro değil, TİP'in bütün eylemini yürütmüş fedakâr ve yiğit pek az unsur dışında bir zamanlar TİP'e oy vermiş, bugün çoğu mücadeleyi çoktan bırakmış veya CHP'yi benimsemiş tek tek TİP'liler oldu.

İncelememiz boyunca cevap getirmeye çalıştığımız soru, bir dönem (1962—1967) Türkiye'deki sosyalist hareketi ve kadroları büyük ölçüde içinde barındıran, umut olan, demokratik mücadeleyi başarıyla sürdüren, aydınların desteğini alan ve sonraları hiçbir sosyaist grup veya örgütün sahip olamadığı imkânlara, dönemin şartlarında sahip olan TİP'in, 1970'e gelindiğinde, güçleneceği yerde neden güçsüzleştiği, Parti olma niteliğini bile kaybettiği, neden işçi sınıfını örgütleyemediği, neden en azından (kendisi işçi sınıfının siyasal örgütü, öncü müfrezesi olamazsa bile) bir işçi sınıfı partisine hazırlayan, o partinin kadrolarını yetiştiren okul olamadığı, neden faşizm şartlarında kapatıldığı zaman, partinin bittiği sorularıdır.

Bu soruların cevabı, inceleme, eleştiri boyunca, teori, eylem, örgüt bütünlüğü içinde verilmeye çalışıldı.

Üç cümlede özetleyecek olursak: Teori temeli sosyalizmin biliminden sapmaya, daha doğrusu bilimsizliğe dayanıyordu. *Devrimci teori yoktu.*

Devrimci teori eksikliği eylemsizliği, eylemsizlik de pasifizmi getiriyordu. *Yani devrimci pratik eksikti.*

İkisinin birleşmesi partide revizyonizmi hakim kılıyordu, ki revizyonizmin ideolojisi temeli üzerinde nasıl sağlam bir örgüt kurulabilirdi. TİP'in örgüt ilkeleri ve örgüt yapısı, bütün diğer hastalıkların yansıdığı bir aynaydı. *TİP örgütü hiç bir zaman işçi sınıfının siyasi otoritesi olamadı.*

Bir de, TİP'in, inceleme ve eleştirimizi üzerine temellendirdiğimiz üç doğuş hastalığı vardı ki, daha başlangıçta tedavi edileceği yerde, yapı bu hastalıklar üzerine kurulmuştu ve o hastalıkları daha vahim hale getirmeye yaramıştı: Bu üç hastalık *sendikalizm, popülizm ,parlamentarizm*'di.

İşte, çok kısa şekilde Türkiye İşçi Partisi'nin on yılının eleştirisi budur. Bu kısaca söylenenlere eklenecek tek nokta, bazı eksik ve aksaklıkların, hatta hastalıkların, 1965 lere kadar, dönemin şartları hesaba katılarak bir ölçüde mazur, hatta yer yer zorunlu ve kaçınılmaz görülebileceğidir. Örneğin meşruiyyet mücadelesi zorunluluğu bu objektif şartların başında gelir. Nitekim TİP'in yapısı Türkiye ortamına uygun ve önde gittiği sürece TİP güçlü olmuş, destek bulmuş, sosyalistlerin umutlarını kesmedikleri örgüt olmuş, ama 1965, hele 1966'dan sonra, Türkiye'deki sosyalist hareketin ve kadroların gelişmesinin arkasına düşünce, yani devrimci ortamla birlikte gelişeceği yerde o gelişmenin ardında kalınca, güçsüzleşmiştir. 1970'lerde, Dördüncü Büyük kongrede, TİP'in yeni bir partiye dönüşmekte olduğu ve gerek kadrolardan, gerekse kitlelerden tecrit edilmesinin bir «arınma» olduğu ne kadar söylenirse söylensin, bu «arınma» ya inanmak son derece güçtür. Sonraki günler, söz konusu olanın, bir arınma değil, bir «boşalma» ve güveni yitirme, kadroları kaybetme, giderek bitme olduğunu göstermiştir.

Bu durumdan sadece Aybar'ı ve Aybarcıları değil, Aybar'ın kesin sapmalarına ve partiyi götürmek istediği yere karşı ancak 1968 sonunda muhalefete geçen, 7 yıl boyunca tüm günahları paylaşan ve aynı şeyleri savunan yönetici kadronun tümünü sorumlu görmek gerekir. Ve bu sorumluluk ancak ciddi ve köklü bir özeleştirinin ışığında ortaya konabilir. Yoksa, TİP'in 10 yılını bütünüyle objektif şartların bir zorunluluğu saymak ve tüm yetersizlik ve hataları objektif şartlara yüklemek, aynı yanlışlarda direnmek demektir. Bu yanlışlar ve sonuçları küçümsenecek türden değildir.

TİP'in on yılı bugün bizler için derslerle doludur. Bu derslerden yararlanmayı bilmemiz ve TİP eleştirisini aynı zamanda, o dönemde hareketin içinde yer alanlar olarak bir özeleştiri şeklinde kabul etmemiz gerekir. Esas olan, bağnazlıkla ve küçük dükkâncılık eğilimleriyle hataların, yanlışların hastalıkların üstünü örtmeye çalışmamaktır. Tarih, biz ne kadar örtmek istesek de gerçeği bütün açıklığıyla gösterecektir.

Şimdi birkaç temel noktayı, bir kere daha özetleyerek Türkiye İşçi Partisi'nin 10 yılı konusundaki incelememizi noktalayalım:

Meşrutiyet ve Demokrasi Mücadelesi

1961 sonrasının şartlarını düşünecek olursak, TİP daha 1962'lerden başlayarak, 1964 ve 1965'lerde yoğunlaşan, ve bu dönemle sınırlı kalırsak, başarılı bir meşruiyet ve demokrasi mücadelesi vermiştir. Sosyalizm geniş kitlelere sesini duyurmuş, siyasal arenada farklı bir ses yükselmiş, tabu getirilmiş kavramların önemli bir kısmı yıkılmıştır.

1961 sonrasında demokrasinin gelişmesinde, kitlelerin hareketliliğinin ve demokratik mücadelelerinin, demokratik 1961 Anayasasının payı yanında o sıralarda büyük ölçüde TİP içinde örgütlenmiş olan sosyalistlerin ve Türkiye İşçi Partisinin payını asla unutmamak gerekir.

Bütün mesele bu demokrasi ve meşruiyet mücadelesinin sınırlarının aşılamamış olmasıdır; 1965'lerde, artık bu mücadele yeni bir sıçrama noktasına geldiği, partide nitel bir değişme zorunlu ve ertelenemez olduğu halde, parlamentoya gömülünmesidir.

Kitle Partisine Devam

TİP bir kitle partisi olarak doğdu ve gelişti. Diyelim ki kurulduğu dönemin şartları kitle partisi yapısını zorluyor ve gerekli kılıyordu. Ancak, o kitle partisinden, vakit geçirmeden kadrolar yetiştirmeye, sağlam örgütlenmeye yani bir işçi sınıfı partisine doğru gideceği yerde, böyle bir örgütlenme ihmal edildi, gereksiz sayıldı ve kitle partisinin, tüm emekçilerin partisinden, Türkiye'nin şartlarında uygun ve geçerli tek model olduğunun teorisi yapıldı.

TİP hiçbir zaman, bir işçi sınıfı partisi olmadı. Kitle örgütü anlayışı partinin yönetimini belirleyen sendikacıların ve aydınların sosyal yapı ve ideolojilerine uygundu. Nitekim, parlamentarizm ve oy avcılığı eğilimi bu temelden kaynaklanıyordu. Ve partiye damgasını vurdu.

Sırf parlamentarist bir örgüt ancak bir kitle örgütü yapısında olabilirdi. Türkiye sosyalist hareketinin ve ortamının gelişmesine bağlı olarak, kuruluştan aşağı yukarı 7 yıl sonra, Aybar'a karşı parti içi muhalefet belirdiği sıralarda «derinlemesine örgütlenme», «kadrolar gereği» vb, parti içinde ilk defa ifade edildi ve savunuldu. Böylece, 7 yıl 'Kitle partisine', «parlamentarist örgütlenmeye» devam edilirken bu yanlışa ortak olanların ve savunanların bir kısmı, 'partide nitel bir değişimden söz etmeye başladılar. Oysa, bu nitel değişme bunca yıl en gevşek bir kitle partisi modeli izlemiş ve artık militanlarını da kaybetmeye başlamış olan TİP'te mümkün değildi. Nitekim, 1970'de Dördüncü büyük kongrede «kadro partisi» ve benzeri kararlar, aslında zaten en geniş sosyalist kadrolardan tecrit edilmiş, daralmış, kitlelerle bağları büsbütün kopmuş olan TİP'in içine düştüğü durumun zorlamasıydı.

Bu parti modeli, parlamentarizme, popülizme yaslanan böyle bir kitle örgütlenmesi a) İşçi sınıfını örgütleyemedi, işçi sınıfının öncü müfrezesi olamadı. b) Gençliğin dinamizmini değerlendirerek, gençlik içinden sosyalist kadrolar yetiştirip bünyesine almayı başaramadı, c) Kitleler içinde çalışmayı, kitlelerle sıkı güven ve destek bağları kurmayı gerçekleştiremedi.

Bütün bunlar yapılmasa bile, TİP en azından işçi sınıfı partisine giden bir basamak, kadrolar yetiştiren bir okul olabilirdi. Geçen haftalarda uzun uzun anlattığımız gibi «kadro yetiştirme» ve «teorik eğitim» konuları TİP'te hiçbir zaman ciddiye alınmadı. Reddedildi. Gereksiz görüldü. Bu konudaki uyarılar hasıraltı edildi.

Ve kısaca tekrarlarsak, sendikalizmin, popülizmin, parlamentarizmin bu temeldeki sacayağın örgütlenmesi, militanlardan korkan, sempatizanlar la ve seçimden seçime oy vereceklerle bir örgütlenme oldu.

Örgüt ilkeleri ve örgüt yapısı buna göre şekillendi.

Böyle bir örgüt yapısı «iktidar niyetsizliğinin» ve işçi sınıfını örgütlenme hedefinden uzaklığın belirtisiydi. Öte yandan bu yapı niyetsizliği ve uzaklığı besliyor, güçlendiriyordu.

Devrimci Teori Olmadan Devrimci Pratik Olmaz

TİP, devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz temel ilkesini bir kere daha hayata geçirmiş ve kanıtlamıştır. Temeldeki, sosyalizmin biliminden uzaklık, özellikle Aybar döneminde bilimin reddi, TİP'in hastalıklarının başlıca nedenidir. Uluslararası işçi sınıfı hareketine inançsızlık, revizyonizm, Türkiye sosyalizmi adı altında sosyalizmden sapma, o bilimsizlikten kaynaklandı.

Eylemde, TİP'i yıkan, kadrolardan boşaltan, kadroların örgüte olan güvenini sarsan; pasifizm, uzlaşmacı eğilimler, burjuvazinin sınırları içinde kalma bu sınırları genişletme çabası bile göstermeme oldu. Popülizm, parlamentarizm, Aybar dönemi sonrasında da EMEK çizgisinin simgelediği revizyonizm, hep temeldeki bilimsizlikten kaynaklandı. O bilimsizliğin bir ucu Aybar, yani burjuva sosyalizmi, öteki ucu Emek, yani sol sekter görünüm altında gizlenen revizyonizm oldu.

«Türkiye sosyalizmi» Aybar sapmasının sloganıydı. Sosyalizmin biliminin, evrenselliğinin reddi, İşçi sınıfı öncülüğünün, işçi sınıfının reddi anlamına geliyordu. *«Soyalist devrim»* Emek revizyonizminin sloganı oldu. Sosyalist devrim tezi altında, kapitalizmin gelişeceği ve üretici güçleri geliştireceği, böylece işçi sınıfının da nicel-nitel bakımdan gelişeceği, dünya emperyalizmin geri çekilmeye başlamasıyla, o bilinmez zamana kadar bekledikten sonra, günü gelince sosyalist devrim yapılacağı tezi geliştirildi. Böylece «sosyalist devrim» sloganıyla «sol» göstererek, aslında «devrim» bilinmeyen bir geleceğe ertelenmiş, devrim kaçaklığı bir kere daha gösterilmiş oluyordu.

Devrimci teori eksikliğinin, eylemdeki somut yansıması, parlamentoyu tek eylem alanı görmek, hareketi ve partiyi parlamentoya hapsetmek, veya anti emperyalist eylemden demokrasiye kadar her türlü mücadeleyi, o ne zaman olacağı meçhul «sosyalist devrim» sonrasına ertelemek oldu.

Yine iktidar meselesinin ve eylemin bir parçası olarak «cephe» sorunu da gerek Aybar gerekse Aybar sonrası dönemlerde, yani tüm TİP tarihi boyunca ihmal edildi, yok sayıldı, Cephe parti içinde kurulmuş gibi davranıldı ve cephenin gereği inkâr edildi. Hele sosyalist devrim fetişizmi içinde, sosyalist devrimi sadece işçi sınıfı yapacağına göre cepheye büsbütün gerek kalmadı (!), ittifaklar meselesi sorun olmadı. Hatta «şimdi parti güçsüzken cephe içinde kaybolabileceğini bu yüzden cephenin, ittifakın zamanı olmadığını» önesüren TİP ideologları bile çıktı.

Devrimci teorinin yokluğunda devrimci pratik gelişemedi. Devrimci pratikte gerilik, kadrolardan ve kitlelerden tecrit olmayı getirdi. Tecrit oldukça kendi kabuğuna çekilme, sekterlik arttı. Ve herşeye yeniden başlamak bahasına bile olsa, elde kalanla, kadroları yeniden örgütleyebilme, partiyi yenibaştan inşa etme imkânı da kalmadı.

Devrimci Ortamdan Soyutlanma

Bir sosyalist partinin, hele 10 yıllık bir geçmişe sahip bir partinin, işçi sınıfının en bilinçli, en fedakâr üyelerini, işçi sınıfı sosyalistlerini kadrolaştırmış, devrimci ortamın içine boylu boyunca dalmış ve kitlelerle içiçe olması gerekirdi.

TİP dayandığı temeller, yani doğuş hastalıkları, bu temeller üzerine kurulu örgüt yapısı ve örgütlenme ilkeleri ile, işçi sınıfının öncü müfrezesi olmaya dönüşebilecek yapıda değildi. Sosyalistlerin kadrolaştırılmasını başaramadı. Kitlelere seslenmek sadece parlamento kürsülerinden veya seçim konuşmalarında yapılır sanıldı. Bununla yetinildi. Emekçi halk, ezilen ırgat edebiyatı ajitasyonun tamamını oluşturuyordu. Böylece kitleleri her seviyede örgütlemek, kitle olaylarının içine dalmak ve onları yönlendirmek, kitlelerin sosyalizm doğrultusunda uyanışlarını sürekli ve tutarlı şekilde başarmak görevi yerine getirilemedi.

Devrimci ortamdan ise adeta kaçıldı. TİP dışında gelişmekte olan başka sosyalist çizgiler görülmek istenmedi, önemsenmedi. Oysa bunlar, hataları sevapları, yanılgıları doğruları ile mutlaka hesaba katılmak, hatalarla güçlü şekilde mücadele edilip doğrular

(Devamı 5. Sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

EKONOMİK MÜCADELE NEDİR?

İşçi sınıfının üç temel mücadele biçiminden birisi ekonomik mücadeledir. Ekonomik mücadelenin kısa bir tanımını şöyle yapabiliriz: İşçi sınıfının kapitalist düzen içinde ücret artışları ve daha iyi çalışma şartları ve sosyal haklar elde etmek için yürüttüğü mücadeleye *ekonomik mücadele* denir.

Ekonomik mücadele işçi sınıfının tarihte ortaya çıkan ilk mücadele biçimidir. Kapitalizmin ilk gelişme dönemlerinde işçi sınıfı her türlü haktan yoksundu, işçiler çok düşük ücretlerle ve çok kötü şartlar altında çalışmak zorundaydılar. Öteyandan işçiler henüz sınıf bilincine erişmiş değillerdi, proletarya henüz daha yeni oluşuyordu. Bu nedenlerden bu dönemde, yani proletaryanın tarih sahnesine ilk çıktığı dönemde, işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, kendisini ancak işçilerin bazı acil ekonomik ve sosyal hak talepleri ve bunları elde etmek için patronlara karşı giriştikleri bir mücadele şeklinde ortaya koyuyordu. İşte ilk ekonomik mücadele böyle doğdu.

Ekonomik Mücadelede En Etkili Araç Grevdir

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin yürütülmesinin en temel aracı her zaman grevler olmuştur. Patronlar işçilere daha iyi imkânlar tanımayı hiçbir zaman kendiliklerinden kabul etmedikleri için, işçiler haklarını her zaman zorla almışlardır, Patronları zorlamanın en etkin biçimi de her zaman grevler, yani üretimin durdurulması olmuştur. Grev aslında işçilerin gösterdiği büyük bir fedakârlıktır. Üretimin durması her iki tarafın da, hem, patronların hem de işçilerin zararınadır. İşçilerin zararınadır, çünkü işçinin üretimde harcadığı işgücünün karşılığı olarak aldığı ücretten başka hiçbir geliri yoktur. Ve üretim durduğu anda işçinin bütün hayat damarları tıkanmış demektir. Üretimin durması patronun da zararınadır, çünkü onun varlığı üretim esnasında yaratılan artı değere el koymasına bağlıdır. İşte işçilerin greve gitmeleri herşeyi -aç kalmaktan tutun da, ellerindeki herşeyi kaybetmeye kadar- herşeyi göze almaları demektir. İşçiler bu yüzden büyük bir fedakârlıkta bulunarak greve giderler. Ama bunu patronları dize getirmek için yapmak zorundadırar. Bu yüzden başka çıkar yol olmadığını bildikleri için, işçiler bu fedakârlığı seve seve göze alırlar. İşçiler grevlerini birlik ve beraberlik içinde sonuna kadar sürdürebilirlerse, patronlar dize gelir ve işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kalır. Çünkü üretimin daha fazla durması, onu patronluktan da edecektir. İşçilerin *zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri olmadığı* için, onlar sonuna kadar dayanabilirler, herşeyi göze alabilirler, ama patronların kaybedecek çok şeyleri, özel mülkleri, zenginlikleri, fabrikaları vb. olduğu için, onlar bir yerden sonra teslim bayrağını çekmek zorundadırlar; ellerindekini korumak için bir yerden sonra işçilerin isteklerine evet derler.

İşte bu yüzden grevler işçi sınıfının mücadelesinde her zaman kullandığı ve kapitalizm varoldukça kullanacağı etkili bir mücadele aracıdır.

Ekonomik Mücadele Örgütleri Sendikalardır

İşçiler ekonomik mücadelelerini ve grevlerini sendikalar vasıtasıyla yürütürler. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin örgütleri işçi sendikalarıdır. İşçiler patronlara karşı ilk mücadele vermeye başladıkları zaman, kısa zamanda patronlara tek tek karşı koymanın hiçbir faydası olmadığını görmüşlerdir. Bu durum onları önce tek tek fabrikalarda, daha sonra bölgelerde, işkollarında ve giderek ülke çapında birleşmeye, örgütler kurmaya sevketmiştir. Sendikalar böyle doğmuştur.

İşçi sendikalarının görevi patronların karşısında işçileri temsil etmek, onların adına çıkarlarını korumak ve işçilerin ekonomik mücadelesinde yardımcı olmaktır. İşçiler ilk sendikaları, ücretlerinden bir kısmını vererek, gerçekleştirmişlerdir. Grevlerde işçilerin ihtiyaçları sendikaları tarafından karşılanır. Bu yüzden işçi sendikaları ancak güçlü olurlarsa işçilerin grev fonlarını sağlıyabilirler. İşçiler de bu gerçeği iyi bildikleri için her zaman sendikalarının güçlü olması için çalışırlar.

Sarı Sendikalar Patron Sendikalarıdır

Güçlü sendikalara sahip olan işçilerin, ekonomik mücadelelerinde her zaman başarılı olduğunu iyi bilen burjuvazi daima sendikaları yozlaştırmaya çalışmış ve bunda da zaman zaman başarılı olmuştur. İşçilerin gücü karşısında çaresiz kalan patronlar, ancak onları bölerek, ve sendikaları kendilerine bağlıyarak çıkar yol bulabileceklerini anlamışlardır. Sendikaları satın alarak, işçilerin bir kısmına çok iyi maddi imkânlar sağlıyarak işçileri bölmeye çalışmışlardır. Kanunları ve sendika tüzüklerini kendi çıkarlarına göre hazırlıyarak gerçek işçi sendikalarının kurulmasını engellemeye çalışmış, kendierinden yana çalışan sendikalara hayat hakkı tanımışardır. Sarı sendikacılar böyle doğmuştur.

Sendikalar genel olarak ikiye ayrılır: Sarı sendikalar, yani son tahlilde burjuvaziden yana olan sendikalar, ve gerçek işçi sendikaları, yani işçi sınıfının çıkarlarını gerçekten savunan, proletaryanın ekonomik mücadelede temsilcisi olan sendikalar. Sarı sendikaların görevi, çeşitli yollardan işçilerin çıkarlarını patronlara peşkeş çekmek ve işçileri aldatmaktır. Bunun için patronlardan yardım görürler. Sarı sendikalar da çeşit çeşit'tir, Faşist sendikalardan, gangster sendikalara, sosyal demokrat sendikalardan, patronların kurdurduğu sendikalara kadar, egemen sınıfların çıkarlarını kollayan bir çok sarı sendika çeşidi vardır. Bunlar kısa veya uzun vadede işçileri patronlara satarlar.

Görevimiz En Gerici Sendikalarda Bile Çalışmaktır

İşçi sınıfı sosyalistleri burjuvazinin bu oyunları karşısında her zaman uyanık olmalıdırlar. Onların görevi sarı sendikaların yıkılması ve bütün sendikaların gerçek işçi sendikaları haline gelmesinin sağlanmasıdır. Sosyalistler bunun için geniş işçi yığınlarına sarı sendikaların gerçek yüzünü teşhir ederler, işçilerin sarı sendikacılara karşı biinçlenmeleri için mücadele verirler. İşçi sınıfı devrimcileri bunun için bütün sendikalar da, en gerici sarı sendikalarda da çalışır, ve buralarda devrimci bir işçi muhalefeti oluşturmak için sendikaların yönetimine gerçekten işçileri temsil eden devrimci işçilerin gelmesi için çalışırlar. Sosyalistlerin görevi her zaman *en gerici sendikalarda bile* çalışmaktır.

Gerçek işçi sendikaları devrimci, sosyalist sendikalardır. Bu sendikalar ancak işçi sınıfının siyasal partisinin yol göstericiliğinde çalışırlarsa, işçilerin gerçek temsilcileri ve mücadelelerinde başarılı olabilirler. Sosyalistlerin görevi sarı sendikaları geriletmek, sosyalist sendikaları oluşturmaktır. İşçi sınıfının mücadelesi ancak bu şekilde bölünmekten ve burjuvazinin çıkarlarına alet edilmekten kurtulabilir. Bunun da tek yolu vardır; işçi sınıfı partisi öncülüğünde örgütlü ve bilinçli bir mücadele.

Ekonomik Mücadele Niçin Gereklidir?

Ekonomik mücadelenin ilk mücadele biçimi olması, bu mücadelenin artık eskidiği, geçersiz olduğu anlamına gelmez. Kapitalizm varolduğu sürece, işçi sınıfı burjuvaziye karşı ekonomik mücadelesini sürdürecektir. Çünkü işçilerin elde ettiği her ekonomik ve özünde gene ekonomik olan her sosyal hak, işçi sınıfının sınıf mücadelesini bir adım ileriye götürür. Sermaye cephesinde bir gedik, bir yara açılmış olur. Elde edilen her ücret artışı, her sosyal hak sermayenin kârında küçük de olsa bir azalma, bunun da ötesinde sermayenin bir gerilemesi demektir.

Öte yandan başarıyla yürütülen bir ekonomik mücadele, işçilerin güçlenmesine ve kendilerine olan güvenlerinin artmasına da yol açar. Aynı başarı işçiler arasındaki birliği daha da kuvvetlendirir ve patronların hiç de yenilmez bir güç olmadıklarını onlara gösterir. Bu yüzden her ekonomik mücadele, içinde politik bir filiz de taşır. Ekonomik mücadele işçilerin sınıf bilincine ulaşmalarının da bir aracıdır. İşçiler ancak ekonomik mücadeleleri sırasında kendilerinin ve patronların farklı çıkarlara sahip sosyal sınıflar olduklarını ve bu iki sınıfın çıkarlarının uyuşmadığını anlarlar. Kendi çıkarlarını savunmak için patronlara karşı mücadelenin gerekli olduğunu işçiler ekonomik mücadeleden çıkarak kavrarlar. Böylece proletaryanın sınıf bilincinin en üst biçimi olan sosyalist bilince ulaşmanın yolu açılmış ve mücadele politik bir öz kazanmaya başlamış olur. İşçiler kendi sosyal pratikleri içinde kapitalizmin içinde kalındığı sürece kurtuluş olmadığını kavrarlar.

Ekonomik mücadele her kapitalist toplumda her an gündemdedir. Ama bu mücadele genellikle küçük işçi gruplarının tek tek patronlara karşı mücadelesi şeklinde ortaya çıkar. Bir fabrikadaki işçiler daha iyi ücretler için kendi patronlarına karşı mücadeleye girişirler. Fakat zamanla yalnız kendi patronlarına karşı yürütülen bir mücadelenin hiçbirşeyi halletmeye yetmediğini ve genel olarak bütün patronlara karşı çıkmak gerektiğini kendi sosyal pratiklerinde kavrarlar. Sosyalistlerin görevi bu bilincin geniş işçi yığınları içinde oluşması ve yayılmasının sağlanmasıdır. Bu bir yerde ekonomik mücadelenin yeterli olmadığının, siyasî bir mücadelenin verilmesinin gerektiğinin de anlaşılması demektir. Demek ki işçi sınıfının siyasal mücadeleye atılmasının önşartı, onun ekonomik mücadele vermesi ve bu mücadelenin ne olup olmadığını kendi sosyal pratiğinde yaşaması gereklidir. Tek tek patronlara karşı yürütülen bir ekonomik mücadele işçilere yalnızca bu mücadelenin yetersizliğini öğretir. Ama onların bunu öğrenmesi için bu mücadelenin içine girmeleri, bu mücadeleyi vermeleri gereklidir. İşte bu yüzden biz ekonomik mücadelenin proletaryanın sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğunu ve hiçbir zaman ihmal edilmemesi gerektiğini söylüyoruz: Ekonomik mücadelenin gerekliliğini ancak maceracılar ve küçük burjuva anarşistleri, bugünden yarına devrim bekliyen, kitlelere inanmıyan «sol» sapmalar inkâr eder, İşçil sınıfı sosyalistleri ise bu mücadele biçiminin vazgeçilmezliğini savunurlar.

Ekonomik Mücadele Niçin Yetersizdir?

Ekonomik mücadelenin çıkış noktası ve bir yerde de amacı işçilerinin ücretlerinin artması ve çalışma şartlarının düzeltilmesidir. Bu mücadele özünde kapitalizme karşı değildir, kapitalizmin sınırları içinde verilir ve bu sınırlar içinde bazı düzeltme ve iyileştirmeler sağlıyabilir. İşçilerin ücretlerinin artması ya da çalışma şartlarının düzelmesi, kapitalizmin hiçbir temel niteliğini değiştirmez. Ücretli emek, sermaye ve bu ikisinin ilişkisinden doğan artı-değer sömürüsü, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ne kadar başarılı olursa olsun varlıklarını gene sürdürdürürler. Toplumun sınıflara ayrılmış olması, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve buna sahip olanların siyasal egemenliği gene devam eder.

İnsanlığın geleceği proletaryanın sınıf mücadelesinin nihai başarısında, sınıfların ortadan kaldırılmasındadır. Bu yüzden yalnızca ekonomik mücadeleyle yetinmek hiçbir şeye yaramaz. Sadece ekonomik mücadelenin, işçi sınıfının ve bütün insanlığın kurtuluşu için yeterli olduğunu savunmak, kapitalizmin bazı reformlarla düzeltilebileceğini, insanların yararına çalışan bir düzen haline gelebileceğini savunmak demektir. Sosyalistler bu görüşe ve bunu savunan burjuva ve küçük burjuva reformistlerine şiddetle karşı çıkarlar. Ekonomizmin, yani yalnızca ekonomik mücadele ile yetinmenin sömürüyü ortadan kaldırmayacağını, tersine onun hayatını daha da uzatacağını söylerler.

Ekonomik mücadele ancak politik ve ideolojik mücadele ile birlikte yürütülürse, ve politik mücadeleye tabi olursa başarılı olur, proletaryanın sınıf mücadelesini ilerletir. Bu birliktelik ise ancak işçi sınıfının siyasî partisinin öncülüğünde sağlanabilir.

Özetlersek

Ekonomik mücadele, işçilerin daha iyi ücretler ve çalışma şartları için verdikleri mücadele ve proletaryanın sınıf mücadelesinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Ekonomik mücadeleyi reddetmek ne kadar yanlışsa, onun önemini abartmak onu siyasal mücadeleden soyutlamak da o kadar yanlıştır. Ekonomik mücadele işçilerin kendi sınıf bilinçlerine erişmelerinin ve kendi partilerinin öncülüğü de siyasal mücadeleye atılmalarının önşartlarını hazırlar. En başarılı ekonomik mücadele parti yol göstericiliğindeki sosyalist sendikalarla verilir ve grevler her zaman en etkili ekonomik mücadele aracıdırlar.

«Meselâ tek bir fabrikada veya tek bir sanayi dalında grevler yoluyla bazı kapitalistlerin çalışma saatlerini azaltmalarını sağlama teşebbüsü salt ekonomik bir harekettir. Buna karşılık sekiz saatlik çalışma günü için yapılan bir hareket, siyasal bir harekettir. Bu yüzdendir ki, işçierin ayrı ayrı ekonomik hareketleri, daima siyasal bir hareket, yani genel bir biçimde, genel toplumsal baskı gücüne sahip bir biçimde çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla bir sınıf hareketi oluşturur. Bu arada, bu hareketler, belli bir ölçüde öncülük edecek örgütü gerektirir ve karşılık olarak, bu hareketler söz konusu örgütün gelişme vasıtalarıdır.»

Kapitalizmin genel buhranı : (VI)

Günümüzdeki Politik buhran

'1950 lerden beri kapitalizmin genel buhranının üçüncü dönemini yaşamaktayız' diyoruz. Bu dönemde kapitalizmin iç çelişmeleri, ekonomik ve politik buhranı son derece keskinleşmiş, emperyalist kapitalizmin güçleri sosyalizmin güçleri karşısında zayıflamış ve adım adım geri çekilme yoluna girmiştir. Artık bir dünya sosyalist sistemi vardır ve dünya çapında ekonomi ve politikanın belirlenmesinde tayin edici bir güce sahiptir.

Bu dönemde kapitalizm ve emperyalizm gerilemektedir, onu yıkıma götüren çelişmeler derinleşmektedir diyoruz. Kapitalizmin ekonomik çıkmazları onu keskinvak yakalamakta, emperyalist ülkeler ekonomileri istikrarsızlaşmaktadır. Bu istikrarsızlık ve çöküntü siyasal üstyapıya, politika sahnesine çıkmakta, emperyalist ülkeler ve bunlara bağımlı olan azgelişmiş, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler egemen sınıfları bu ülkeleri yönetemez duruma gelmekte, politik krizler birbirini kovalamaktadır.

Son birkaç yılın siyasi olaylarına baktığımızda bu söyle diklerimizin ne kadar doğru olduğunu kolaylıkla görebiliriz.

ABD'de daha iki sene evvel büyük bir çoğunlukla başkanlık seçimlerini kazanan Nixon bu yıl istifa etmek zorunda kaldı. Watergate olayı Nixson'u yerinden etti. Daha önce de yardımcısı Agnew vergi kaçakçısı olduğu açıklanınca istifa etmişti. Yeni başkan yardımcısı Rockefeller daha resmi atanması yapılmadan, birçok rüşvet ve vergi kaçakçılığı suçlamalarıyla karşılaştı. Siyasi hayatında oraya buraya para dağıttığını itiraf etti. Son iki yıl içinde Amerikan yöneticilerinin hemen hemen hepsinin rüşvet aldıkları, verdikleri, vergi kaçırdıkları ortaya çıkıyor. Bunlar yeni şeyler değil. Amerikan emperyalistleri eskiden beri hırsızlık yapar, ama şimdi çelişmelerin keskinleşmiş olması bütün bunların su yüzüne çıkmasını sağlıyor, herkes birbirini deşifre ediyor. Politikacılar halkın gözünde bütün değerlerini yitiriyorlar. Kapitalizm süratle adam harcıyor. Öte yandan ülkede çeşitli finans gruplarının arasındaki iktidar mücadelesi de kızışıyor. Başkanlığı elde bulunduran Cumhuriyetçi Parti ile Kongredeki çoğunluğa sahip olan Demokrat Parti arasındaki korkunç uyuşmazlıklar ABD'deki yoğun bir siyasi krizin göstergesi oluyor. Kıbrıs meselesinde görüldüğü gibi ABD'deki farklı çıkar grupları ABD emperyalizmine bağımlı ülkelerde homojen bir politika yürütemez hale geliyor, birbirlerine giriyorlar.

AET ülkelerindeki durum hiç de farklı değil. AET üyesi ülkeler bir yandan dünya pazarlarının paylaşılmasında ABD ve Japonya karşısında güçlü olabilmek için AET içinde birleşmeye çalışırken, bir yandan da her ülke öncelikle kendi çıkarını düşündüğü için bu gerici ittifakı baltalamakla meşgul.

En istikrarlı emperyalist ülke görünümünde olan Federal Almanya bir yandan ABD ile el altından iyi ilişkiler kurarken, bir yandan da diğer AET ülkelerinin ABD karşısında güçlenme çabalarına yardımcı olmak zorunda. Alman Mark'ının sürekli değer kazanması ülke ihracatına olumsuz etkilerde bulunuyor ve bu durum enflasyon kadar zararlı oluyor. Alman emperyalistleri hızla artan işsizliğe yabancı işçilerin işlerine son vererek çare bulmaya çalışıyor. Ülkede en güvenilir siyaset adamı olan Willy Brant'ın, yardımcısının bir Demokratik Alman Cumhuriyeti Güvenlik Subayı olduğu ortaya çıkmasından sonra istifa etmesi, burjuva politikacılarının itibar kaybetmesine ve bir efsanenin yıkılmasına sebeb olmuyordu.

Fransa'da egemen sınıflar her an iktidarı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Son başkanlık seçimlerinde tekelci burjuvazi iktidarını ancak % 2.5 luk bir farkla koruyabildi. Sosyalist ve komünist partilerin güç birliği son yıllardaki bütün seçimlerde sürekli bir oy artışı göstermekte. Şu günlerde Fransa'da büyük grevler oluyor. Fransız burjuvazisi son kalelerini silâh tacirliği yaparak, az gelişmiş ülkeleri birbirine düşürerek elde tutmaya deniyor.

İngiltere'de maden işçilerinin genel grevi Muhafazakâr Parti'yi iktidardan etmeye yetti. İngiliz egemen sınıfları kendi kaderini tayin hakkını tanımadıkları İrlanda halkının muhalefetiyle başedemez durumda. Egemen sınıfların bir kısmı kendi çıkarını AET ile bütünleşmede bir kısmı ise ona karşı çıkmada görüyor.

Buhranın en derinleştiği ülke şüphesiz ki İtalya. Burada grevsiz geçen tek gün olmuyor. Aylarca süren hükümet bunalımları, sık sık değişen burjuva hükümetleri, faşist darbe teşebbüsleri her geçen gün İtalyan egemen sınıflarını zayıflatıyor. Burjuva partilerinin tek bir amacı var: o da İtalyan Komünist Partisinin iktidardan uzak durması.

Emperyalizmin Japonya'daki çıkmazı da gitgide belirginleşiyor. Enflasyonun % 25'e ulaştığı bu ülkede kendisine büyük ümitler bağlanan başbakan Tanaka daha birkaç gün önce adı bazı yolsuzluklara karıştığı için istifa etmek zorunda kaldı. Emperyalist dünyada politikacı demek artık parlayıp sönen saman alevleri demek oldu.

Emperyalist kapitalizmin metropollerinde durum böyle iken, onlara bağlı azgelişmiş, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki egemen sınıfların durumları daha parlak değil. Bu yıl içinde emperyalizme karşı önemli zaferler elde edildi. Portekiz'de 50 yıllık faşizm yıkıldı ve Komünist ve Sosyalist Partiler yeni hükümette söz sahibi oldular. Buna bağlı olarak, bu zaferin kazanılmasında en büyük pay sahibi olan Portekiz'in eski sömürgeleri Gine-Bissau, Angola ve Mozambik halkları bağımsızlıklarına kavuştular. Şimdi bu ülkeler de yıllardır kurtuluş mücadelesini yürüten örgütler halkın meşru temsilcileri olarak kabul edilmiş durumdadır ve bu ülkelerdeki halkın demokratik iktidarı gerçekleştirme sürecindeler.

Yunanistan'daki faşizmin (yıkılması), ise dünya halklarının bir zaferi oldu. Yunan halkı mücadelesi sonucunda önemli mevziler elde etmeyi başardı, şimdi de ülkedeki gerici burjuva iktidarını da geriletmeye hazırlanıyor.

Filistin'de bağımsız bir Filistin Devletinin kurulmasının yakınlaştığı bugünlerde Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilmiş olması ise emperyalizme karşı kazanılmış yeni bir zaferi temsil ediyor.

ABD emperyalizmi Laos, Kamboçya ve Vietnam'da yediği darbenin acısını ise daha henüz unutabilmiş değil.

Emperyalizm Latin Amerika'da artık ancak faşist diktatörlükler sayesinde ayakta durabiliyor. Emperyalizmin baskı ve zulümden başka söyleyecek bir sözü kalmadı. Ve bu onun her zaman son sözüdür.

Emperyalizme bağımlı azgelişmiş sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki iktidarların hemen hemen hepsi çaresizlik içinde. Sürekli hükümetler değişiyor, hiçbir zaman siyasi bir istikrar sağlanamıyor. Halkın mücadelesi gün geçtikçe güçleniyor. Türkiye bunun en açık örneklerinden biri.

Bütün bunların kapitalizmin ekonomik buhranının politik üstyapıya yansımasından başka birşey olmadığını söylemiştik. Kapitalizmin ekonomik buhranının temelde kapitalizmin kendi iç çelişmelerinin bir sonucu olduğunu ve son tahlilde bunun kapitalizmin temel çelişmesinin, yani üretimin sosyalleşmesiyle üretim araçlarının özel mülkiyetinin tekelleşmesi arasındaki çelişmenin bir sonucu olduğunu açıklamıştık. Şimdi bu temel çelişmenin politik üstyapıya nasıl yansıdığını biraz daha yakından incelemeye çalışalım.

Kapitalizmin temel çelişmesinin iki ana unsuru emek ve seryamedir. Emek ve sermaye arasındaki çelişme ve bundan doğan mücadele kapitalizmin ve onun en son aşaması olan emperyalizmin bütün diğer çelişmeleri tayin eden, belirleyen ve oluşturan çelişmedir. Emek sermaye çelişmesi aynı zamanda tarih boyunca ilerleyen üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki temel çelişmenin günümüzdeki yansıması, varoluş biçimidir. Bu çelişme günümüzde günün şartlarına göre yeni çelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Bugün dünyada etkili olan başlıca dört çelişme, aslında emek-sermaye çelişmesinin çeşitli tezahürlerinden ve ondan çıkmış yeni çelişmelerden başka şeyler değildir. Bu dört çelişmeyi şöyle sıralıyabiliriz: Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişme; emperyalist ülkelerle azgelişmiş, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişme; emperyalist ve kapitalist ülkelerdeki burjuvazi proletarya çelişmesi; ve emperyalist ülkeler arasında çelişme. Emek ile sermaye arasındaki çelişmeden kaynaklanan bu çelişmeler çeşitli şartlar altında emperyalizme karşı çalışmakta ve onu geriletmektedir. Günümüzde bu dört çelişme de keskinleşmekte ve emperyalizmi politik bir krize sokmakta ve bu da gene ekonomik krizi derinleştirmektedir. Sosyalist dünya sistemi emperyaizmi kuşatırken, ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmin kalelerinde gedikler açmakta, metropol işçi sınıfları da bu kaleleri içten sarsmaktadır. Emperyalistler arası çelişme, savaş sonrası görülmedik boyutlara ulaşmakta ve emperyalist ülkeler kendilerini tehdit eden devrim güçlerine karşı bir türlü bir birlik sağlayamamaktadırlar ve sağlayamayacaklardır.

Emperyalizmin içine düştüğü politik buhran bu dört çelişmenin ortak bir sonucudur. Bu dört çelişmenin varlığı ve bunlardaki emperyalizme karşı olan yönlerin (yani sosyalizmin, emekçi halkların ve işçi sınıflarının) çelişmelerin ana yönü haline gelmesi, güçlenen yan olması emperyalizmin sonunu hazırlamaktadır.

Bütün bunların bize öğrettiklerini şöyle özetleyebiliriz: Kapitalizm her zaman ekonomik buhranlara gebedir. Bu buhranlar onun yapısal bir unsurudur.

Bu buhranlar politik üstyapıya da yansır ve politik krizler doğururlar. Bu politik krizler günümüzde başlıca dört çelişmenin ortak bir sonucu olarak ortaya çıkmakta ve aynı zamanda ekonomik buhranın da daha fazla yoğunlaşması sonucunu doğurmaktadır.

İnsanlığın buhranların yıkıcı etkilerinden kurtulmasının tek yolu vardır: o da kapitalizmden kurtulmaktır. Kapitalizmin genel buhranının içinde yaşadığımız üçüncü dönemi bu kurtuluşun şartlarını her gün daha büyük boyutlarda hazırlamakta ve emperyalizmin yıkılışını müjdelemektedir.

Antep'te yoksul

(Baştarafı 1. Sayfada)

köylülere kiraladı. Böylece köylüyü köylüye kırdırmak planlanıyordu. Ocak ailesi parayı alıp iki tarafın kapışmasını uzaktan seyrediyordu. Yoksul köylüler bu oyuna da gelmediler ve kiracıları topraklarına sokmadılar.

Son olarak Ocak ailesi, kolluk kuvvetlerini ve hakimleri köye getirerek, toprakların kendilerine ait olduğunu ispata çalıştılar.

Bu arada çıkan olaylar sırasında, topraklarını korumak isteyen köylülerle ağalar arasında çıkan çatışmada Ocak ailesinden Bülent Ocak öldü, Metin Ocak da ağır yaralandı.

«Bunalım» ve görevlerimiz

(Baştarafı 1. Sayfada)

krizin temelinde ekonomik bunalım ise yabancı ve yerli sömürüden kaynaklanmaktadır.

Egemen sınıfların hükümet bunalımı adını verdikleri durum, gerçekte çıkmaz içindeki sömürücülerin yönetim formülündeki ihtilaflarından ileri gelmektedir.

Öte yandan, egemen sınıfların bu bunalımına karşı, emekçi halkımız iktidarı devralacak derecede örgütlü değildir. Halkımızın öncüsü işçi sınıfımızın, politik örgütlenme düzeyi yeni yeni güçlenmektedir. Emekçilerimiz ekonomik-demokratik örgütlenme bakımından cidi bir hareketlenme içinde olmakla birlikte, siyasi örgütlenmeleri iktidara gelecek ölçüde gelişkin değildir. Şimdiki çözümsüzlük egemen sınıfların açmazıdır. Ve bu çözümsüzlüğü giderecek biricik güç, işçi sınıfı öncülüğünde kenetlenmiş demokratik halk cephesidir. Oysa emekçi kesimler, hareketlenme içinde olmakla birlikte, politik mücadelenin ve örgütlenmenin yeterli düzeylerde olmamasından dolayı, henüz böyle bir halk cephesi bile kurulmuş değildir. Bu cephenin kurulması elbette ki her şeyden önce işçi sınfnn politik çabalarıyla ve öncülüğüyle gerçekleşecektir.

Son olaylar, halkımızın güvenine zaten sahip olmayan Irmak hükümetinin CGP ve MHP dışındakı partilerden de oy alamayışları, egemen sınıfların henüz çözüm bulamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, bir kısım partiler erken seçim tarihi üzerinde anlaşacaklardır. Ama özünde demokratik bir olay olan seçimler de bir çözüm getiremeyecek, işçi sınıfının bağımsız politikası ve ideolojisi üzerinde sürüp giden üstelik, anti demokratik baskı ve yasalar bu seçimlerin demokratik fonksiyonunu da azaltacaktır.

Bu nedenle işçi sınıfı sosyalizmi, bulunduğumuz dönemdeki görevin alabildiğine örgütlenmek ve örgütlenme çalışmalarına yoğunlaşmak olduğunu belirtmiştir. İşçi sınıfımız başta olmak üzere, ezilen emekçi yığınlar içinde çalışmak, işçi sınıfının merkezi siyasi otoritesini güçlendirmek başlıca görevlerimiz arasındadır. Bu görevlerimiz aynı zamanda demokratik mücadeleyi, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi de içermektedir. Bu mücadele aynı zamanda işçi sınıfımızın ve emekçilerimizin ekonomik-demokratik mücadelelelerine öncülük etmeyi de içermektedir.

İşçi sınıfı sosyalizmi egemen sınıfların çıkmazına çözüm göstermek zorunda ve durumunda değildir. İşçi sınıfı sosyalizmi, egemen güçlerin halkımızı içinde tuttuğu sıkıntılar karşısında halkımıza çözümü göstermek, gerçek çözümün işçi sınıfı öncülüğünde halkın demokratik iktidarından geçtiğini belirtmek ve o doğrultuda mücadele etmekle yükümlüdür.

Bu süreç içinde en önemli sorun örgütlenmektir. Öte yandan, emekçilerimizin güncel ekonomik ve demokratik mücadelesini örgütlemek, güçlendirmek, bu kısa vadeli hedefler için çalışmakda görevimizdir. Ama asıl kurtuluşun siyasi kurtuluş ve siyasi iktidar olacağını kitlelere anlatmaktan bir an bile geri kalmadan.

Gençliğe saldırılar faşist ortam yaratma

(Baştarafı 1. Sayfada)

den kopuk kalmaktadır. Öğrenciler anti demokratik yönetmelik hükümlerinin ve eğitimin aksak yönlerinin giderilmesi için, daha özgür ve demokratik bir Üniversie için demokratik haklarını kullanarak direnişe geçmekte; çoğu, okul yönetimleri tarafından da kabul edilmek zorunda kalınan haklı istekler ileri sürmekte ve bu isteklerini alabilmek için, boykot uygulamaktadırlar. İşte o zaman, çoğu öğrenci olmayan satılmış komando bozuntuları boykotları kırmak, aslındaysa emir aldıkları mihraklardan gelen talimatları uygulamak üzere harekete geçmektedirler. Boykotçu öğrencilere saldırmakta, silah kullanmakta ve kargaşa yaratmaktadırlar. Birçok yerde, öğrencilerin haklı istekleri Okul yönetimleri tarafından tam kabul edilecekken komando bozuntularının okul yönetimlerini de tehdit etmeleriyle ve saldırıya geçmeleriyle, olaylar büyümüş, kargaşa artmıştır.

Yurtsever, ilerici, demokrat gençlik kendisini savunma durumundadır. Bir avuç faşist satılmış saldırganın saldırılarını göğüsleme durumundadır. Hele güvenlik kuvvetlerinin, saldırganlara yardım etmediği zaman sadece seyirci kaldığı veya geç kaldığı (!) düşünülecek olursa, öğrenci gençliğimizin kendisini savunma zorunluluğu ortaya çıkmaktadır...

Demokrasi ve halk düşmanlarının, Türkiye'de egemen sınıfların hükümet edemez durumda oldukları şu günlerde, siyasal ortamın bu kargaşası içinde olay çıkarmaktan, «Anarşi var» çığlıkları atmaktan ve attırmaktan umdukları nedir?

Önce, sömürücü güçler fırsattan istifade, kısa süreli bile olsa, tadları damaklarında kalan yeni bir faşist dönem yaratabilir miyiz hevesindedirler. Kargaşa yaratıp, «Anarşi var» çığlıklarıyla faşizmin dayanağı güçleri davet etmeye çabalamaktadırlar.

İkincisi halkımızın dikkati, ülkenin temel sorunlarından, egemen sınıfların çıkmazından, ikinci dereceden sorunlara çevrilmek istenmektedir. Öğrenci olayları büyütülerek, kargaşa yaratılarak soygun ve sömürü düzeni gözlerden saklanmak istenmektedir.

Nihayet, yurtsever, ilerici, devrimci gençliğimiz yine Üniversite duvarları içine hapsedilmek, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın kavgasına katılmaktan engellenmek, kitlelerden soyutlanmak, mücadelesi saptırılmak istenmektedir.

Öğrenci gençliğimiz çok iyi bildiği bu oyuna gelmeyecektir. Faşist saldırganlara karşı en etkili cevabı, bu oyunları her yönüyle bozmak olacaktır. Öğrenci gençliğimizin işçi sınıfımız ve emekçi halkımızla omuz omuza, onun davasıyla bütünleşmiş olarak vereceği mücadele engellenemeyecek, öğrenci gençlik bir yandan demokratik hakları, haklı istekleri için mücadele ederken, bir yandan da Üniversitelerin duvarları içine kapanmak, kitlelerden koparılmak oyununu bozmak yolunda ilerleyecektir.

TSİP'in Bildirisi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Başkanlık Kurulu bir bildiri yayınlayarak, son günlerde öğrenci gençlik üzerine yoğunlaşan faşist saldırıları ve bu saldırıları halkımıza sağ-sol çatışması olarak gösteren sermaye çevrelerini kınamıştır. Bildiri şöyledir:

«Son günlerde, yurtsever, ilerici, devrimci gençliğimiz üzerine, faşist saldırılar yoğunlaşmıştır. Kendilerine komando adını veren öğrencilikle ilişkisi olmayan, eli silahlı ve emperyalist mihraklarla onların Türkiye'deki en hayasız ortakları tarafından beslenen faşist maşalar, ünüversitelerde, yüksek okullarda, özellikle öğrencilerin demokratik haklar ve demokratik ünüversite için sürdürdükleri haklı boykot eylemlerini bahane ederek, gençliğimize saldırmaktadırlar. Bu saldırılar üçlü bir amaç gütmektedir. Sahnelenen oyuna göre, bir yandan «anarşi var» çığlıkları atılarak 12 Mart'tan sonra tadı egemen sınıfların damağında kalmış olan faşist ortama göz kırpılacak, faşizmin gelmesi için ortam yaratılacak ve böylece emperyalizmin en kirli plânları uygulanacaktır. Öte yandan halkımızın dikkati ülkenin temel sorunlarından, egemen sınıfların çıkmazından ve bozuk düzenden ikinci dereceden sorunlara çekilecektir. Nihayet, yerini işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın yanında seçen yurtsever ilerici öğrenci gençliğimiz üniversite duvarları ve öğrenci eylemlerinin sınırları içine kapatılarak kitlelerden soyutlanacak, eylemleri ve mücadelesi saptırılacak, etkisizleştirilecektir.

Öğrenci gençliğimizin, deneylerini yaşamış olduğu bu oyunlara gelmeyeceğini bilmekte fayda vardır. Yurtsever gençliğimizin faşist saldırılara karşı en etkili cevabı, demokratik hakları için mücadele ederken, mücadelesini gitgide emekçi halkın ve başta işçi sınıfının mücadelesiyle daha sıkı birleştirmesi ve en etkili silâhının örgütü olduğunu bilerek en sağlam biçimde örgütlenmesi olacaktır.»

İzmir Teknik Eleman Odalarının Bildirisi

İzmir Teknik Eleman Odaları Ortak Kurulu faşist saldırılar konusunda bir bildiri yayınlamış ve burjuva basınında yer bulamayan bildirinin gazetemizde yayınlanmasını istemiştir.

İZMİR Teknik Eleman Odaları Ortak kurulunun bildirisini yayınlıyoruz.

Bir merkezden planlanan ve Sermaye egemenliğinin hizmetinde olan Faşist Saldırılar giderek yoğunlaşmaktadır. Halkımızın Demokratik Taleplerinin yükseldiği, işçi ve yoksul köylülerin, Demokrasi ve Bağımsızlık mücadelesine yeni boyutlar kazandırdığı bir dönemde, faşist saldırıları yanlızca bir öğrenci çatışması olarak görmek mümkün değildir. Tezgâhlanmak istenen oyun Anti-Demokratik uygulamalara zemin hazırlamak için kamu oyu oluşturma çabasıdır.

Orta Doğu Teknik ve Hacettepe Üniversitelerindeki saldırılar ile İstanbul ve İzmir'de oluşturulmaya çalışılan faşist terör, genel bir Faşist entrikanın Devrimci öğrenci gençliğimize uygulanan bir parçasıdır.

Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinde Emperyalizme ve Faşizme karşı verilecek kavgada Halkımızın yanında olduğumuzu bir kez daha belirtir, Bütün Yurtseverleri, Demokrat Aydınları ve tüm çalışanları aşağıdaki talepler etrafında birleşmeğe çağırırız;

— İşçiler üzerindeki faşist baskılara son verilmeli, sendika seçme özgürlüğü için REFERANDUM hakkı tanınmalıdır.

— Yoksul köylüler üzerindeki Zulme son verilmeli, sıkıyönetim kaldırılmalı, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatılmalıdır.

— Üniversitelerdeki Devrimci gençliğimize yapılan saldırılar önlenmeli, Faşist Örgütler kapatılmalı, Üniversiteler Kanunu iptal edilmelidir.

— Her geçen gün Halkımızın belini büken işsizlik ve pahalılık yok edilmelidir,

— Bütün Anti-Demokratik yasalar iptal edilerek, faşist 141, 142, ve 146. maddeler kaldırılmalıdır.

ELEKTRİK Mühendisleri Odası İzmir Şubesi

MAKİNA Mühendisleri Odası İzmir Şubesi

KİMYA Mühendisleri Odası İzmir Şubesi

İNŞAAT Mühendisleri Odası İzmir Şubesi

MİMARLAR Odası İzmir Şubesi

ORMAN Mühendisleri Odası İzmir Temsilciliği

HARİTA ve KADASTRO Mühendisleri Odası İzmir Temsilciliği

MADEN Mühendisleri Odası İzmir Temsilciliği

TÜTED (Tüm Teknik Elemanlar Derneği)

TÜRKİYE Yapı Teknisyenleri Derneği

Grev sınırsız

(Baştarafı 3. sayfada)

mazlığa düştüğünden en az 50 gün sonra grev uygulamasına geçebilmektedir. Uyuşmazlıktan sonra uzlaştırma kurulları, ardından Bölge Çalışma Müdürlükleri, onun ardından 6 günlük bekleme süreleri, işverenin itiraz süreleri derken 50 gün geçmekte ve tabii bu süre içinde işverenler stoklarını fabrika dışına çıkarmakta, müşterileri için yedek mal stoklamakta, kredi olanaklarını düzenlemekte ve greve oldukça avantajlı olarak girmektedir.

Yine yasalarla, işçi sınıfının en anlamlı, sınıf dayanışmasını en çok geliştiren dayanışma grevleri, *siyasi amaçlı grevler*, (genel grev hakkı), ihtar grevleri yasaklanmıştır. Bunun açık anlamı, grevi basit bir zam alma silahı durumuna düşürmektir. Oysa grev, işçi sınıfının, vazgeçilmez bir silâhıdır. Ama ancak yukarıda açıkladığımız kapsamda kullanılabildiği takdirde... İşçi sınıfımız SİYASİ GREV ve dayanışma grevleri için acil olarak mücadele edecektir.

Burjuvaziye karşı tek tek işyerleri halinde değil, sınıf olarak karşı çıkan işçi sınıfı, grev hakkının çok küçük bir bölümünü tanıyan, diğer bölümlerini ise kanun dışı ilan eden zihniyeti kırmak zorundadır. Her türlü GREV hakkının hiç bir kısıtlamaya maruz kalmaksızın kullanılması esastır. Bu olmadıkça işçi sınıfımız «Grev hakkına sahip» sayılmamalıdır. Kısıtsız grev hakkı işçi sınıfımızın demokratik mücadelesinin temel hedeflerinden biridir.

Türkiye İşçi Partisi

(Baştarafı 4. Sayfada)

dan pay almak gerekirdi. İşin sonunda, TİP'in içi boşaldıkça, parti güçsüzleştikçe ve soyutlandıkça, «dar olsun bizim olsun» veya «darlığımız, yalnızlığımız doğru çizgide olmamızdandır» gibi dar kapıcı, sekter, gerçekteyse devrimci ortamdan ürkmenin, kaçmanın, orada boy gösterecek güçte olmamanın ifadelerinden başka birşey olmayan mantıklar geliştirildi.

Güçlenebilmenin tek şartının, gerçekten öncü olabilmenin, bu öncülüğü dosta düşmana kabul ettirebilmenin tek şartının, devrimci ortam içinde sosyalist kadrolar ve hareketlenen kitlelerle içiçe gelişmek, eylem içinde yer almak, o eylemde pişmek ve yine devrimci ortamın içinde ideolojik ve eylemde üstünlük göstermek olduğu kabul edilmedi ve ya edilemedi.

Kısaca TİP'in başlıca etkisi ve yararı, sosyalizm sözcüğünün geniş kitelere yayılması ve etkili bir sosyalist mücadele olmasa bile, demokratik mücadele vermesi olmuştur. TİP, küçük burjuva aydınlarının da hiç küçümsenmeyecek ve TİP'in yapısına uygun desteklerıyle, demokratik mücadeleyi oldukça başarılı biçimde sürdürmüştür. Öte yandan, «kadrocu,» «küçük burjuva radikalizminin yerine yeni yetişen sosyalist kuşaklara çözümün «kısa vadeli olamayacağı, bir elit kadronun işi olamayacağı, radikal bir atılımın kolaylığı içinde devrimin gelemeyeceği» doğrularını aşılamıştır, Sosyalizmin, işçi sınıfının meselesi olduğunu tekrarlamıştır.

Bugün 1960 kuşağı diyebileceğimiz pek çok sosyalist, şüphesiz ki TİP'in çatısı altında yetişmiş, o örgüt deneyinden birşeyler kazanmış, ilk parti olayını TİP'te yaşamış, Partili olma bilincini, örgütün önemi bilincini orada elde etmiştir.

Ancak genel olarak 1960 sonrasına bakıldığında, bu kazançlar bir yana, TİP'in, demokrasinin sınırlarını pek çok fedakâr, yiğit, çilekeş üyesinin mücadeleleriyle zorlamış ve genişletmeye çalışmış olması bir yana, TİP'in yönetici kadrolarının hatalarının ağır bastığı, istesek de istemesek de hayatla, olgularla, arda kalanla doğrulanır.

Ancak bilmemiz gerekir ki, Anadolunun birçok yerindeki TİP örgütlerinin fedakâr üyeleri egemen gerici güçlerin her türlü gerici baskılarına, gizli açık saldırılarına karşı uzun yıllar direnmişler, ve Anadolu'da sosyalizme karşı olan bilinçsiz şartlanmanın ve tabuların kırılmasında büyük rol oynayarak, etkili bir demokratik mücadele vermişlerdir. Hatta TİP, kitleler üzerindeki etkinliğini yitirdiği son zamanlarda bile bu saldırılar sona ermemiştir. Örneğin Amasya İl Başkanı Şerafettin Atalay ile Yıldızeli ilçe başkanı Ali Han Uluğ gizli servis ajanları tarafından kahpece kurşunlanarak öldürülmüşler, 12 Mart dönemiyle sonra gelen faşizm Anadolu'da TİP'li üyeler üzerinde de terör estirmiştir.

TİP'i tarihsel ve polik olarak değerlendirirken Partinin örgüt olarak demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesindeki yerini saptamağa çalışırken, bu çok önemli faktörünasla ihmal edilmemesi gerekir.

TİP'in ortaya koyduğu deney, TİP'in sosyalist kadrolarda yarattığı hayal kırıklığı, büyük ölçüde TİP'in güçsüzlüğünün ve hatalarının sonucu olan örgütsüzlük anarşisi ve örgüt tanımazlık eğilimleri Türkiye sosyalist hareketini olumsuz yönde, önemli oranda etkilemiştir.

TİP'in işçi sınıfı partisi yapısı kazanamaması ve bunun sonucunda Türkiye sosyalist hareketinin uğradığı zaaflar, özellikle işin temelindeki nedenleri göremeyen, sağlıklı bir eleşiri-özeleştiri yapma geleneğini edinememiş kadrolarda, Parti'yle ve Parti'li mücadeleye olan inancın sarsılmasına yol açmıştır. Yuvarcılığın, örgütsüzlüğün, Parti tanımazlığın gelişmesinde TİP'in de payı vardır. Bu yanlış eğilimler TİP dışındakilerin «işe yaramazlığına», «kötü niyet»ine, «sosyalist olmayış» larına bağlanamaz. TİP deneyini yaşamış ve TİP dışına düşmüş, TİP'i hatalı görmüş, yetersizliğini kavramış bazı unsurların ve bunların etkinliği altındaki genç sosyalistlerin gözünde, bugün bile legal sosyalist parti mutlaka TİP deneyinin bir tekrarı olacakmış gibi, hata TİP'te değil de genel olarak parti'de, partileşmek'te imiş gibi bir kanaatinin bir ölçüde varolmasının sebebi, TİP'in olumsuzluklarıdır.

TİP'in demokrasiye, 1960 sonrası sosyalist kuşağının yetişmesine, bir ölçüde sosyalizm mücahitlerinin bir araya gelmesine katkısı inkâr edilemese de, işçi sınıfı sosyalizmine, işçi sınıfının örgütlenmesine, işçi sınıfını müttefikleriyle birlikte iktidara götüren yola, devrime ancak dolaylı katkılarından söz edilebilir. Ve koca bir on yıl gözden geçirildiğinde, işçi sınıfı sosyalizmi açısından, TİP'in yaptıklarının ağır bastığı görülür.

kitle

Zafer, yiğit Özbucak işçilerinindir

Adana'daki Özbucak tekstil işyerinde 724 işçi çalışır. İşçilerin çoğuna asgari ücret üzerinden ücret ödenir. İş güvenliği nedir bilmez Özbucak işçileri. Sendika faaliyetlerinde bulunmak, hele hele patronun istemediği Tekstil sendikasından yana olmak, işten atılmak için yeterli nedendir.

İşte geçtiğimiz haftalarda, Adana'da sahte referandum'un uygulandığı iş yerlerinden biri de Özbucak oldu. Ama Oyun burada tutmadı.

DÖRT KİŞİYE 100 BİN LİRA TEKLİF EDİLDİ

Adam satın alma teklifleri, işyerinde daha 1 ay önceden başladı. Dört kişiye 100 bin lira kadar teklif edildi. Sökmedi. İşyerinin faşist avukatı, bölge çalışma müdürlüğüne vekil için müracaattan 1 gün önce Teksif yöneticilerinin yakınlarından 37 kişiyi işe aldı. Bunlar hiç işçilik yapmadılar ama yetkili sendika seçimi için hak kazanmış oldular. Patron son kozunu da kullandı. Ustalar ve ustabaşılarına Teksif'in kazanması için çalışmalarını emretti. Hatta «Senin Teksif için çalıştığın kulağıma gelecek, başkalarından duyacağım» dedi.

Ancak, Özbucak işçileri kararlıydı. Toptan Tekstil'e kaydolmuşlardı.

Referandum hakkını yozlaştıran bir oyun, referandum adı altında sermayenin yeni bir oyunu olan «açık irade beyanı»na dayalı sahte referandum başladı. Ve Teksif'in silâhlı çetelerine, dışardan oy kullandırılmak istenenlere patron baskılarına rağmen, işçiler Tekstil'i seçtiler.

KİTLE muhabiriyle konuşan Özbucak işçileri, «Aramızdaki kardeşliği pekiştirip, patrona karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. İş bitmiş değil. Patron yeni tertipler peşinde koşabilir, bizi bölmeye çalışabilir, masaya oturmayabilir. Ama zafer bizim olacaktır» dediler.

Sermayenin, pabucu bağlı görünce oynamaya kalkıştığı sahte referandum oyunu, işçilerin dayanışmasına, kararlılığına ve bilincine bağlı olarak bozuluyor. İşçiler referandum hakkını, ama gerçek referandum hakkını alana kadar mücadeleye azimliler.

Keban Holding'de grev başladı

Elazığ Keban holding plastik boru fabrikasında çalışan ikiyüze yakın işçi, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varmayınca greve gitmişlerdir.

Disk'e bağlı Lastik-İş'e geçen Türk Plastik İş Sendikasının yürüttüğü grev büyük bir olgunluk ve kararlılık içinde geçmektedir. Lastik İş Sendikası bütün güciyle grevi desteklemektedir. İşçiler kararlı bir şekilde grevi sürdürürlerken Disk'e bağlı Lastik-İş'te bu mücadeleye bütün güciyle katılmakta ve yıllardır Türk İş tarafından aldatılan doğulu işçilere örnek olacak bir tavır takınıp devrimci sendikaların nasıl ve kimden yana mücadele verdiklerini ispatlamaya çalışmaktadır.

İşçiler haksız bir şekilde işten atılan yirmi dört arkadaşlarının da yeniden işe alınıncaya ve tüm istedikleri kabul edilinceye kadar grevi sürdüreceklerini beyan etmişlerdir.

Sahte referandum oyunlarını işçilerin kararlılığı bozuyor

İşçi sınıfının kendi sendikasını özgürce seçme (referandum) mücadelesini yozlaştırma çabaları sürmektedir. Adana İş Mahkemesi «açık beyan» uygulamasına devam ederek, sahte referandum uygulamasını kurumlaştırmaya çalışmaktadır.

Bossa'daki son oylamanın iç yüzü ve dönen dolaplar aşağıda tam metnini verdiğimiz Tekstil sendikasının basın bülteninde açıklığa kavuşturulmaktadır.

YENİ BOSSA OLAYLARI YARATMAK, İŞÇİYİ İŞÇİYE KIRDIRMAK İÇİN OYNANAN FAŞİST OYUNLAR TUTMAYACAKTIR

Sendikamız, üç yıldan beri Adana'da 30.000 tekstil işçisinin insanca çalışma ve yaşama kavgasını vermektedir. Bu haklı uğraş sonucu Adana'da işçilerin geleceğini ilgilindiren çok önemli ve ibret verici olaylar cereyan etmektedir.

Adana İş Mahkemesi'nin 1974/3146 sayılı kararı gereğince Bossa İşverinde Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından 26,27,28 Kasım 1974 günleri saat 07.00'de başlayarak aynı günler saat 17.00'de sona erecek, yetkili sendika tesbiti yapılacaktır.

26.11.1974 günü saat 07.00 de başlayan yetkili sendika tesbiti işlemi her türlü baskılar altında, özgürce yapılmamaktadır. Teksif Sendikası'nın kâğıt rozeti takılı, eli sopalı 500 kişilik gruplar, fabrika çevresini gece saat 04.00'den şu ana kadar çember altına alarak Tekstil İşçileri Sendikası yönetici ve mensupları, yetkili sendika tesbiti için irade beyanının verildiği mahale sokulmamıştır.

Silâhlandırılmış sivil milisler, 4.500 işçinin çalıştığı Bossa Fabrikasına girerek Bossa işçilerinin özgürce sendika seçme olanağını ortadan kaldırmaktadır. Çukurova'nın diğer fabrikalarından ve Gala Kapısı'ndan temin edilen bu insanlar, «görevli» adı altında Bossa Fabrikasını işgal ederek, Bossa işçisinin sendika seçme özgürlüğünü, alışılmış zorbalık metodu ile baskı yaparak, Tekstil İşçileri Sendikası'nı tutan işçileri zorla kaba güçle Teksif Sendikası'nı istemek mecburiyetinde bırakmaktadırlar.

Sıkıyönetim Kumandanlığı'nın kesin kararlarına rağmen işçi üzerindeki baskı ve tehdidi devam ettiren Teksif Sendikası ve onun milis askerleri 26.11.1974 Salı günü saat 07.00'den beri işçi üzerindeki baskıya emniyet kuvetleri ve ilgililer seyirci kalmakta devam etmektedir.

Bütün bunlar kararlı Bossa işçisinin sabrını taşırmak, işçiyi işçiye kırdırmak, yeni Bossa olayları yaratmak için oynanan faşist oyunlardır.

Başbakan, İçişleri Bakanı, Çalışma Bakanı ve Adana Valiliği'ne olaylar hakkında bilgi verildiği halde, irade beyanı tesbiti Teksif'in her türlü baskı ve müdahalesi altında yapılmakta ve devam etmektedir.

Feferandum'u sendika seçiminde tek çıkar yol olarak benimsememiz, işçinin hiçbir baskı altıda kalmadan, oyunu özgürce kullanması içindir. Bossada baskı altında irade beyanı ile alınacak sonuç hiçbir zaman adil olmayacak, gerçek sonucu yansıtmayacaktır.

Tekstil İşçileri
Sendikası Genel
Sekreteri
EROL YALÇIN

Epeng'e işçilerinin yiğit direnişi sürüyor

Sendika seçme özgürlüğü, REFERANDUM hakkı için di[illegible]n Epengle işçilerinin yiğit direnişi sürüyor. Çeşitli işyerlerinden işçiler Epengle işçilerini desteklediklerini, bu yiğit ve kararlı mücadelenin yanında olduklarını bildiriyorlar. Devrimci Sağlık-İş'e bağlı Fransız Lape Hastanesi işçileri de Epengle işçilerini referandum hakkı için direnişlerinin yanında yer aldıklarını gösterdiler.

Öte yandan, referandum hakkı için mücadele eden Epengle işçilerine yardım kampanyası açılmıştır. Bağışlar; İŞ BANKASI TÜRBE ŞUBESİ 41178 Nolu hesapta toplanmaktadır.

Kayseri'de işçi kıyımı başladı

Kayseri Kitle bürosu bildiriyor

16 Kasım günü, Kayseri Belediyesinin çeşitli bölümlerinde çalışan 490 işçinin işine son verilmiştir. İşveren durumundaki Belediye, iş kanununa göre 15 gün önceden haber vermesi ve günde iki saat iş arama izni hakkı tanıması gerekirken, bu yükümlülüklerini de yerine getirmemiş ve 490 Belediye işçisini ansızın işten çıkarmıştır.

Yine Kayseri'deki ZAFER ELEKTRİK FIRINLARI'nda çalışan işçiler de sendikal faaliyetler yüzünden işten çıkarılmaktadırlar.

Sendikasız ve örgütsüz kalmak istemeyen işçiler, örgütlenme çalışmalarını sürdürmüş ve 55 işçi Metal-İş sendikasına üye olmuşlardır. Bunun üzerine patron sendikaya kayıtlı işçileri tek tek işten çıkarmaya başlamıştır.

Kayseri Meyva suyu fabrikasında da, sarı Tek-Gıda İş Sendikasından istifa ederek Besin-İş Sendikasına geçmek istedikleri için 180 işçinin işine mevsimlik işçi oldukları bahanesiyle son verilmiştir. İşçilere hiçbir tazminat ödenmemiştir.

Irmak hükümeti alelacele faşist bir kanun çıkarma sevdasında

Toplantı ve gösteri özgürlüğünün kısıtlanmasına karşı çıkalım

Irmak Hükümeti Alelacel faşist bir kanun çıkarma sevdasında Toplantı ve Gösteri Özgürlüğünün Kısıtlanmasına Karşı Çıkalım!

12 Mart Hükümetlerini andıran Irmak hükümetinin İçişleri Bakanı, daha hükümetin güven oyu almasını bile beklemeden, hatta güven oyu alamayacağını bile bile, büyük bir işgüzarlıkla, yani Toplantı ve Gösteri yürüyüşleri Kanun Teklifini Millet Meclisi Başkanlığına sevk etti. Bu yeni Kanun'un Anayasa mahkemesi tarafından anti demokratik olduğu ve Anayasa ile çatıştığı gerekçesiyle iptal edilen 12 Mart Kanunundan daha demokratik olmadığı, hatta eskiden beter kısıtlamalar getirdiği hemen görülüyor.

Böylece Irmak hükümetinin ardındaki halk ve demokrasi düşmanı güçler, bir defa daha bütün açıklığıyla ortaya çıkıyor.

Sözde tarafsızların bütün acelesi, 17 Aralık'a kadar gerici ve anti demokratik bir Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri kanununu Meclisten geçirmek. Yoksa sömürücülerin, parababalarının pek korktuğu gösteri ve toplantılar, tüm kısıtlamalardan arınmış ve serbest olacak.

12 Mart sonrasında, sermayenin gemi azıya aldığı dönemde, demokrasiyi, özgürlük leri kısıtlayan kanun değişiklikleri ve yeni kanunlar arasında «Toplantı ve gösteri yürüyüşleri Kanunu»da vardı.

Halk ve demokrasi düşmanı faşist güçler, emekçi kitlelerin uyanmasından, örgütlenmesinden, bilinçlenmesinden, gerçekler görmesinden ve mücadelesinden ne kadar korktuklarını, 1961 Anayasasının nispeten demokratik maddelerini değiştirerek ve bununla da yetinmeyip her türlü demokratik hak ve özgürlüğü kısıtlayıcı yeni maddeler, yeni yasalar getirerek gösterdiler.

Toplantı ve gösteriler, hem kitlelerin uyanışını ve protestosunu yansıtacağı, hem daha geniş kitleleri uyandıracağı, bilinçlendireceği, hem de emekçi halka bilinç taşıyacağı ve giderek çığ gibi büyüyeceği için sömürücüleri korkutuyordu.

Oysa gösteri ve yürüyüş yapma özgürlüğü kitlelerin, hem en kısıtlanmaz en doğal hakkı, hem de elindeki silâhlardan biridir.

Sömürücülerin amacı bu silâhı emekçi halkın, kitlelerin, demokratik güçlerin elinden almak, «halk» ve «demokrasi» edebiyatı altında, halkı oy davarı; demokrasiyi dört yılda bir, veya egemen güçler gerek gördüğü zaman sandığa oy atmak haline dönüştürmek; sessiz, örgütsüz, sorunlardan ve mücadeleden kopuk bir yığın haline getirmektir.

İşte 12 Mart'tan sonraki faşist dönemde egemen güçler, çeşitli anti demokratik kanunlar arasında «Toplantı ve gösteri» özgürlüğünü yok eden Kanunu da bunun için getirdiler.

Halkımızın demokratik özlem ve mücadelesinin faşizmi bir ölçüde geriletmesi, egemen güçleri seçime mecbur etmesinden sonra Anayasa Mahkemesi «Toplantı ve gösteri yürüyüşleri Kanunu'nun bazı maddelerini iptal etti. Altı ay içinde yeni bir tasarının Meclis'e gönderilmesi ve kanunlaşması gerekiyordu. Aksi halde toplantı ve gösteri özgürlüğü hiçbir kısıtlamaya tabii olmayacak, yani bu konuda kısıtlayıcı bir kanun bulunmayacaktı.

İşte, sermayenin kısa vadeli çıkarlarına dönük Irmak hükümetinin acelesi bundan.

17 Aralık'a kadar kanunlaştırılmak istenen, hak ve özgürlükleri kısıtlayıcı, demokratik mücadelemizi engelleyici Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun sömürücülerin istedikleri şekilde çıkmasına karşı mücadele edelim.

Gösteri ve yürüyüşler kısıtlanamaz. Halkın toplanmak, ortak eylem yapmak özgürlüğü kısıtlanamaz. Böyle bir kısıtlama ancak egemen güçlerin yararınadır.

Sözde «tarafsız» oyuncuların yeni oyununa dikkat edelim.

Tekstil Edirne'de güçleniyor

Edirne Kitle Bürosu bildiriyor

Edirne, hızla tekstil sanayiinin bir merkezi haline gelmektedir. Bir kısmı henüz üretime geçmemiş olan fabrikalar, tam kapasite halinde çalışmaya başladığında, Edirne'de 20.000'e yakın tekstil işçisi çalışacaktır.

Daha şimdiden, Tekstil Sendikasıyla Teksif arasında kıyasıya bir mücadele başlamıştır. Tekstil'le ilişki kurduğu öğrenilen işçiler, işten atılmakta ve işsizliğe terkedilmektedirler.

Bu arada, Kartal Mensucat Fabrikasında, toplu sözleşme yetkisini Tekstil Sendikası almış ve görüşmeleri sürdürmektedir. Her geçen gün, sarı Teksif Sendikasının satılmışlığını gören işçiler, gruplar halinde Tekstil'in saflarında birleşmektedirler. Yalnız bu işçilerin bir şartları var: «Haklarımız *sonuna kadar* korunursa!»

Tekstil Sendikası Edirne Şubesinin ilk kongresi de 1 Aralık 1974 Pazar günü yapılacaktır. Bu kongrenin en önemli yanı, Edirne'de ilk defa bir devrimci sendikanın kongresi olması.

Pahalılık

(Baştarafı 1. Sayfada)

yileşme bir türlü sağlanamaz; sağlanması ne yerli ne de yabancı sömürücülerin işine gelmez. Öte yandan Tekelci sermayenin fiyatları kendi istediği gibi tayin ve tesbit edebilme gücü, işsizlik ve pahalılık kanserini daha da derinleştirir.

Pahalılık ve işsizlik, sorunu ancak halkın demokratik iktidarında çözümlenebilecektir. Çünkü ancak halkın demokratik iktidarı bir avuç tekelcinin kârı için değil, en geniş emekçi kitlelerin artan refahı yönünde bir politika uygulayacaktır. Ancak o zaman, tekelcilerin tüm güçleri, tüm etkileri sona erecek, lükse ve israfa dayanan işleyişin yerine, gerçek bir ekonomik gelişme geçecektir.

Yani ağır sanayi kurulacak, tarım gerilikten ve dağınıklıktan kurtulacak, lüks tüketim yasaklanacak, sözde sanayileşme, yerini halkın gerçek ihtiyaçlarına yönelik bir üretim politikasına bırakacaktır.

Kısaca söylersek, ülke ekonomisinin düzenlenmesinin tekelciler ve ortaklarının iktidarının elinden alınıp işçi sınıfı öncülüğündeki halk iktidarına geçmesiyle...

Sömürücülerin, sermayenin veya eninde sonunda sermayeye yaslanmaya mecbur küçük burjuva kanatlarının «pahalılığı önleme» aldatmacalarına kanmayalım.

İşsizliğin, pahalılığın, yokluğun sorumlularını iyi tanıyalım. Onların yıkılası sömürü düzenine son verecek olan emekçi halkımızın demokratik iktidarıdır. Halkımızın bütün gücünü bu amaç için seferber edelim.

CHP kendine

(Baştarafı 1. Sayfada)

saygımız var!» diyorlar. Buna verilecek cevap, CHP Genel Başkanının yaptığı gibi «Görün işte, onlar da sonunda bize hak verdiler!» demek değildir. Araçları amaçlar belirler, amaçları araçlar değil!

Paşalar, «İdealimizdeki 'çağdaş' ve 'uygar' Türkiye'yi gerçekleştirebilecek tek parti olarak CHP'yi gördük, onun için CHP'ye girdik.» diyorlar. CHP Genel Başkanı, 12 Mart sorumlularını «bağrına basmanın» sıkıntısından kurtulmak için sözü «araçlar»dan açacağına, vaktiyle 12 Marta karşı çıkarken bugün de, 12 Martın «amaç»ları hakkında ne düşündüğünü açık açık söylemeliydi.

CHP, 12 Marttan sonra, 12 Mart paşalarının amaçlarını benimsedikleri için 12 Martın «araç»larını da sözümona «çaresizlikten» benimseyen yıllanmış CHP Paşası ve onun sadık erlerinden arına arına 14 Ekim arifesindeki «yeni» CHP'ye varmadı mı? 14 Ekim seçimlerinde seçmen, o zamanki koşullar elverdiği kadarıyla, «araçlar» hakkında mı hükmünü verdi, yoksa «amaçlar» hakkında mı? 12 Martla 14 Ekim arasındaki hayat pahalılığını 12 Martın «araçları»mı yarattı, yoksa «amaçları»mı?

12 Marttan sonra uygulanan yöntemleri, Paşaların ve onlar gibilerin «çağdaş uygarlık» anlayışı ile bağlandıkları amaçlar tayin etmiştir. Yurdu «çağdaş uygarlık» düzeyine ulaştırma gayreti parababalarının bir an önce yabancı çıkarlarla bütünleşme yolunda kitlelerin sırtından sermaye birikimini hızlandırma çabalarıyla özdeşleştirilince, demokrasiyi rafa kaldırmak zorunlu olmuştur. Çünkü parababalarının kısa ve uzun vâdeli çıkarlarıyla kitlelerin kısa ve uzun vâdeli çıkarı arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır. Paşaların sözünü ettikleri «zor yöntemi»nin altında yatan asıl gerçek budur.

CHP'nin yeni yolgöstericileri 12 Martçıları içeri buyur edip mazeret beyan edercesine aralarındaki «sadece yüzeysel benzerlik»ten söz edeceklerine, 12 Martçıların bu «çağdaş uygarlık» anlayışına ve onun ardında yatan sınıf çıkarlarına hepten karşı olduklarını açıklayıp 12 Mart sorumlularına CHP'nin kapılarının kapalı olduğunu söylemeliydiler.

Böyle yapmadılar. Yapmadıklarına göre, bunca istedikleri erken seçimde tek başlarına iktidara geldikleri takdirde, bunca sözünü ettikleri «halk iktidarı» nın 12 Mart amaçlarına âlet edilmesinde bir sakınca görmüyorlar demektir. Bir başka deyişle, 12 Martçıların «araç»larıyla kendilerinin «araç»ları arasında «sadece yüzeysel bir fark» olduğunu ikrar ederek, ilerde tarihin tek başına bir CHP hükümetini 12 Mart hükümetleriyle aynı kefeye koymasını bugünden göze alıyorlar demektir!

kitle

Sahibi: *Mehmet Yücel* / Sorumlu Müdür: *Orhan Doğançay* / Yönetim yeri: Çemberlitaş Piyerloti Cd. No: 37 / C İstanbul/ Eskişehir Köprübaşı - Tekiz sok. 2/8/İzmir: 855. Sk. 55/401/ Konya: İdman Yurdu Sitesi Kat: 3 No: 90/Abone şartları, Yıllık 50. Altı Aylık 30 lira Dış ülkeler için iki katı/Dağıtım: Hür Dağıtım. Dizgi Murat Mat. Koll. Şti. Baskı: Özgür Gazetecilik ve Mat. İşletmesi/Baskı tarihi: 2 Aralık 1974.